

D.1/2000

Yargıtay/Ceza 14/98
(Ağır Ceza Dava No: 3091/97; Lefkoşa)

YÜKSEK MAHKEME HUZURUNDA.

Mahkeme Heyeti: Celâl Karabacak, Metin A. Hakkı, Nevvar Nolan.

İstinaf eden: KKTC Başsavcısı

- ile -

Aleyhine istinaf edilen: Salih Raif Hacımevlüt, Alayköy

A r a s ı n d a.

Lefkoşa Ağır Ceza Mahkemesinin 3091/97 sayılı davada 17.3.1998 tarihinde verdiği karara (Necmettin Bostancı Kaza Mahkemesi Başkanı, Taşkent M. Akif Kaza Mahkemesi Kıdemli Yargııcı, Gülden Çiftçioğlu Kaza Mahkemesi Yargııcı) karşı Başsavcı tarafından yapılan istinaftır.

İstinaf eden namına: Kıdemli Savcı Aşkan İlgen
Aleyhine istinaf edilen namına: Avukat Hasan N.Mesutoğlu.

H Ü K Ü M

Celâl Karabacak: Bu istinafta Mahkemenin hükmünü Sayın Yargıç Nevvar Nolan okuyacaktır.

Nevvar Nolan: Sanık Başsavcılık tarafından

1- 3/62 ve 22/89 sayılı Yasalar ile tadil edilen Bölüm 154 Ceza Yasasının 203 ve 204. maddelerine aykırı, 13.7.1997 tarihinde, Alayköy'de, Amerikan Radar İstasyonu yanında, taammüden, vücudunun muhtelif yerlerine bıçak sokmak suretiyle, Dört Yol'lu İsmail Fidan'ın ölümüne sebep olmakla,

2- 3/62 ve 22/89 sayılı Yasalar ile tadil edilen Bölüm 154 Ceza Yasasının 205(1) maddesine aykırı yukarıda belirtilen tarih ve mahalde vücudunun muhtelif yerlerine bıçak sokmak suretiyle Dört Yol'lu İsmail Fidan'ın ölümüne sebep olmakla, ve

3- Bölüm 154 Ceza Yasasının 282 ve 283. maddelerine aykırı yukarıda belirtilen tarih ve mahalde İsmail Fidan'dan toplam 260,000,000 TL nakit parayı sirkat etmek ve sirkattan önce İsmail Fidan'a fiili şiddet kullanmakla, itham edildi.

Savcılık Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanan Sanık aleyhindeki davaları kanıtlamak için özetle aşağıdaki şahadeti sunmuştur.

Dört Yol sakini İsmail Fidan, bu kararda bundan sonra maktul diye geçecektir, canlı hayvan alım satımı ile iştigal etmekte idi; Sanık ise kasap olup ikâmet ettiği Alayköy'de bir kasap dükkânı vardır. Sanık kesim için maktulden hayvan satın alırdı ve satın aldığı hayvanlardan Sanığın maktule borcu vardı. 13.7.1997 tarihinde, günlerden Pazardır, saat 11.00 raddelerinde Sanık telefonla maktulu evinden arar ve pazartesi sabahı kendisine bir dana götürmesini ister; Sanık devamla, ödemeleri geciktirdiği için özür diler ve ödeme yapmak için maktulu o gün (pazar günü)

Alayköy'e davet eder. Maktul 12.30 raddelerinde DP 348 plâka numaralı, Mercedes marka, sağ direksiyon kamyoneti ile Sanığın Alayköy'deki kasap dükkânına gitmek için evinden ayrılır.

Maktul kamyoneti ile Sanığın dükkânına varır. Sanığın kasap dükkânında Sanık dışında Sami Dağgöl de vardır. Sami Dağgöl, Sanığa dükkânda yardımcı olan, yaşlı, 1928 doğumlu, bir adamdır. Sami Dağgöl'e göre, kahveler içildikten sonra, Sanık maktule 260,000,000 TL ödeme yapar. Yine Sami Dağgöl'e göre maktul Hasan Yenen'in mandırasında hayvan bakacağını söyleyip Sanıktan kendisine yardımcı olmasını ister ve maktulun istemi üzerine Sanık ile maktul maktulun arabası ile mandıralara ayrılırlar.

Alayköy'de köy dışında mandıralar vardır. Sanığın dükkânından mandıralara olan mesafe 1.5 kilometre kadardır. Mustafa Çakmak mandıraların birinde çalışmaktadır. Mustafa Çakmak 13.7.1997 tarihinde saat 14.30 raddelerinde Sanık ile maktulu Hasan Yenen'in mandırası içinde görür. Çakmak bir bağırma duyar, baktığı zaman maktulun mandıranın duvarından dışarı atladığını görür, arkasından Sanık da atlar, atlayınca Sanığın bir çökmesi olur, maktul önde Sanık arkada giderler ve Sanık maktulun arkasından "yedi garnı orosbu, hayvan pezevenk" diye küfreder. Çakmak maktulun arabasını mandıralardan ayrılırken görür, arabanın sol tarafında Sanık oturmuştur; araba mandıraların toprak yolundan asfalt yola çıkar ve oradan Radar'a giden yola girer. Mandıranın ve asfalt yolun kuzeyinde Amerikan Radar İstasyonu diye bilinen kısaca Radar denen bir yer vardır.

Lefkoşa Devlet Hastahanesinde hemşire olarak görev yapan Gülbiz Çobanoğlu, 13.7.1997 tarihinde, saat 15.00 raddelerinde maktulun DP 348 plakalı aracını Lefkoşa Devlet Hastahanesi alanı içerisinde Talasamia Merkezi yanında park halinde görür. Gülbiz Çobanoğlu konu aracı üçe beş kala veya üçe bir iki dakika kala görmüş olabileceğini de söyler.

Fatma Türkkal da Lefkoşa Devlet Hastahanesinde görevli bir hemşiredir. Alayköy’de ikâmet eden Fatma Türkkal, 13.7.1997 tarihinde 07.00 – 14.00 nöbetinde idi ve o gün hastahaneye kendi arabası ile gelmişti. Sanık o gün 11.30 – 12.00 arası Fatma Türkkal’a telefon eder, hastahaneye arabası ile geldiğini öğrendikten sonra, kendisini köye götürmesini ister ve 14.30 – 14.45 civarında aşağıda bekleyeceğini söyler. Fatma, nöbeti devralan hemşire arkadaşları ile kahve içip sohbet ettikten sonra 14.45 raddelerinde görev yaptığı dahiliye servisinden ayrılır, dördüncü kattan merdivenlerden iner ve acil servisten çıkış yapar. Acil servisten çıkışı bir zaman alır. Acil servis önüne park ettiği arabası ile hastahane çıkışına hareket eden Fatma yolun solunda Talasamia Merkezi yanında ağaç ve çitlerin önünde gördüğü Sanığı 15.00 raddelerinde arabasına alır. Fatma, Sanığı, Alayköy girişindeki T kavşağına kadar götürür ve onu orada arabadan indirir. Fatma 1-2 dakika sonra saat 15.10 raddelerinde evine varır. Fatma çapraz sorgulanmasında Sanık ile saat 14.55 raddelerinde hastahaneden ayrıldıklarını söyler.

13.7.1997 tarihinde Sanığın kasap dükkânı yanındaki kahvehanede olan Bülent Konyalı, saat 15.15’de kahvehaneden ayrılmak üzere iken, Sanığın karakol istikametinden dükkânına doğru yürüyerek geldiğini görür. Bir diğer tanık Rıfat Kamçılı da 13.7.1997

tarihinde saat 15.00 – 15.30 sularında Sanığın dükkânına gider, Sanık dükkânında yoktur, Sanığı yürüyerek gelirken görür. Rıfat Kamçılı, çapraz sorgulanmasında Sanığın dükkânına 15.00 sularında gitmiş olabileceğini söyler. Sanığın dükkânında Sanığa yardımcı olan Sami Dağgöl de Sanık dükkâna geldiğinde saat 15.00-15.30'du der.

Maktulun evine dönmemesi üzerine endişelenen maktulun eşi Sabır Fidan, 13.7.1997 tarihinde saat 24.00 raddelerinde Sanığı evinden telefonla arar ve maktulu sorar. 14.7.1997 tarihinde de Sabır Fidan Sanığı telefonla iki kez daha arayıp maktulu sorar, bu arada maktulun evine dönmediği ailesi tarafından polise bildirilir. Maktulun yakınları 14.7.1997 tarihinde saat 10.30 raddelerinde Alayköy'e gidip Sanığı bulurlar ve ona maktulu sorarlar.

Abdulvehap Tikici, Lefkoşa Devlet Hastahanesinde servis görevlisi olarak çalışır. Maktul ile ailece görüşen Tikici 14.7.1997 tarihinde saat 11.00 – 12.00 sularında maktulun arabasını, Lefkoşa Devlet Hastahanesi alanı içerisinde, Talasamia Merkezi yanında, park halinde görür. Aracın içerisinde kan görmesi üzerine polise bilgi verilir. Aracın sürücü koltuğunun sol kısmında, iki koltuk arasında bulunan ve üzerine yastık koyarak oturma yeri olarak kullanılan teneke ile teneke üzerindeki yastık üzerinde, sürücü koltuğu üzerinde ve pedaller arasında bulunan maktule ait bir çift pabuç üzerinde, kamyonet kasasının arka kapısı iç yüzeyinde, kasa içerisinde bulunan buruşturulmuş bir adet 500,000TL ve bir adet 100,000TL kâğıt para üzerinde A RH+ kan lekeleri saptanır. Maktulun kan grubu A RH+'dır.

Aynı gün Lefkoşa – Güzelyurt anayolu üzerinde bulunan Hacı Ali Yem Fabrikası arkasında, Karatepe mevkiinde, maktulün cesedi bulunur. Cesedin 10 metre kadar kuzey doğusunda yeni öldürülmüş bir koyun vardır. Ceset mahallinde yapılan aramada cesedin 20 metre kadar doğusunda, bir hendek içerisinde siyah saplı, kasapların et kesmekte kullandıkları, ağız kısmı kanlı, bir bıçak bulunur. Cesedin karın ve göğsünde ceset mahallinde bulunan bıçakla yapılabilecek yaralar vardır.

Ne maktulün cesedi üzerinde ne maktulün kamyonetinde Sanığın maktule ödediği 260,000,000TL bulunmaz.

Sanık 14.7.1997 tarihinde polise açık ifade verir ve ifadesinde mandıralardan dükkânına dönerken, yol üzerindeki yarım inşaat yanında, maktulün arabaya bir asker aldığını, kendisi Ömür Ticaret önünde arabadan indiğini, maktulün ise dükkânı önündeki yoldan sağa dönüp ayrıldığını söyler. Sanık 15.7.1997 tarihinde ek bir ifade verir ve ceset mahallinde bulunan bıçağın kendisine ait olduğunu, ancak bıçağı yaklaşık bir buçuk ay önce maktule verdiğini beyan eder.

Sanık, Sami Dağgül'den polisin ifadesine başvurması halinde, polise, 13.7.1997 tarihinde Sanığın mandıralardan maktulün arabasında döndüğünü, maktulün Sanığı arabası ile getirdiğini, maktulün arabasında bir de asker olduğunu, maktul ile askerin dükkânın önünde arabadan kendisine selam verip dönüp gittiklerini söylemesini ister; ancak Sami Dağgül Sanığı dükkânına tek başına yürüyerek gelirken görmüştür, maktulün arabasını görmemiştir. Sanık Sami Dağgül'den polise yalan söylemesini istemektedir. Sanık, 14.7.1997 gecesi saat 22.30 raddelerinde, Alayköy Karakolunda, maktulün ne ile ve nasıl öldürüldüğünü

bilebilecek durumda olmadan, PM Hasan Berhas'a "bıçağı buldunuz mu?" diye soru sorar.

Başsavcılık, aşağıda özetlenen olguların, Sanığın itham edildiği suçları işlediğini makul şüphenin ötesinde ortaya koyduğu iddiasındadır.

Maktul en son 13.7.1997 tarihinde 14.30 raddelerinde Sanık ile birlikte görülmüştür; maktulun kullandığı DP 348 plakalı kamyonet Radar'a giden yola girmiştir ve maktulun yanında Sanık oturmaktadır. Maktulun kamyoneti aynı gün saat 15.00 raddelerinde Lefkoşa Devlet Hastahanesinde Talasamia Merkezi yanında park halinde görülmüştür. Aynı gün saat 15.00 raddelerinde Sanık Talasamia Merkezi yanındadır. Sanığı Talasamia Merkezi yanından Fatma Türkkal arabasına alır ve Alayköy girişindeki T kavşağında indirir. Maktulun kamyonetinde, hem sürücü koltuğunda hem de kamyonet kasasının arka kapı iç yüzeyinde kan lekeleri vardır. Maktulun cesedi 14.7.1997 tarihinde Karatepe mevkiinde bulunur. Maktul karnından ve göğsünden bıçaklanarak öldürülmüştür. Bıçak yaralarının bir kısmı maktulun göğsünün sol tarafındadır. Ceset mahallinde bir de kasapların et kesmekte kullandıkları bıçak bulunur. Bu bıçak Sanığa aittir.

Sanık polise ve maktulun yakınlarına yalan söylemiştir. Sanık 14.7.1997 tarihinde polise verdiği ifadesinde 13.7.1997 tarihinde saat 14.45 raddelerinde maktul ile maktulun arabasında mandıralardan Alayköy'e dükkânına dönerken, maktulun, anayol üzerindeki yarım inşaatın yanında arabaya bir asker aldığını söylemiştir. Sanık, maktul ile mandıralardan Alayköy'e dönerken maktulun arabaya bir asker aldığını maktulun hanımına ve maktulu soruşturan yakınlarına

da söylemiştir. Maktulun mandıralardan Alayköy'e döndüğü, arabasına asker aldığı doğru değildir. Sanık, 13.7.1997 tarihinde öğleden sonra dükkânına gelişi, maktulun arabası ve arabada asker gördüğü hususlarında Sami Dağgöl'den polise yalan söylemesini istemiştir.

Sanık, 14.7.1997 tarihinde saat 22.30 raddelerinde Alayköy Karakolunda, maktulun ne ile ve nasıl öldürüldüğünü bilemeyecek durumda iken PM Hasan Berhas'a "bıçağı buldunuz mu?" diye soru soruyor.

Ağır Ceza Mahkemesi duruşma sonunda maktulun en son Sanıkla Radar'a giden yolda görüldüğünün makul şüpheden ari kanıtlanamadığını, Sanığın hastahannede olma olasılığı olmadığını, Fatma Türkkal'ın Sanığı hastahaneden aldığı yönündeki şahadetinin uydurma bir şahadet olabileceği şüphesinin hasıl olduğunu, Sami Dağgöl'ün, Sanığın kendisinden polise yalan ifade vermesini istediği hususundaki şahadetini şüpheyle karşıladığını, savcılığın sunduğu şahadetin şüpheler ve soru işaretleriyle dolu olduğunu belirterek Sanığı aleyhindeki her üç davadan da beraat ettirmiştir.

Başsavcılık, Ağır Ceza Mahkemesinin beraat kararından istinaf etmiştir. İstinaf ihbarnamesinde yer alan 12 ayrı istinaf sebebi özetle aşağıdaki başlıklar altında toplanabilir.

Ağır Ceza Mahkemesi,

1.Esasa ilişkin konularda Savcılık tanıklarının şahadetine inanmamakla ve/veya gereken değeri vermemekle,

2. Şahadet sunulmayan konularda şahadet varmış gibi

varsayıma ve şahadet dışı olasılıklara dayanarak yorum yapıp makul olmayan sonuçlar çıkarmakla,

3. Sunulan şahadet ışığında Sanığın hastahanede olma olasılığı olmadığı bulgusuna varmakla,

4. Çevre şahadetle ilgili prensipleri olgulara yanlış, hatalı uygulayarak Sanığı itham edildiği suçlardan mahkûm etmek için yeterli şahadet olduğu halde mahkûm etmeyip beraat ettirmekle,

5. Savcılık tarafından sunulan çevre şahadetle Sanık suça bağlandığı ve aleyhine yaratılan karineyi (presumption) ortadan kaldırmak için Sanık kendisine geçen ispat külfetini (evidential burden of proof) yerine getirmediği halde, bu konuya hiç değinmeden, konu ile ilgili prensipleri uygulamadan, Sanığı itham edildiği suçlardan beraat ettirmekle, hatalı hareket etmiştir.

Savcılık tanıklarından Mustafa Çakmak, 13.7.1997 tarihinde saat 14.30 raddelerinde maktulun kamyonetini Radar'a giden yola girerken görmüştür. Kamyonetin sol tarafında Sanık oturmaktadır. Kamyonet sağ direksiyon olduğuna göre, kamyoneti maktul kullanmaktadır, Sanık da sürücünün solundaki koltukta oturmaktadır. Bu noktadan sonra da maktulu gören bir tanık yoktur. Ağır Ceza Mahkemesi kararında bu tanığı ve şahadetini aynen şöyle değerlendirmiştir:

"İddia Makamı tanığı Mustafa Çakmak üzerimizde olumlu etki bırakmış bir tanıktır ve şahadetini doğru bir şahadet olarak kabul ederiz."

Mustafa Çakmak'ın şahadeti ışığında, Savcılık, maktulun kamyonetinin en son Radar'a giden yola dönerken görüldüğü ve yine buna bağlı maktulun en son Sanıkla görüldüğü

iddiasındadır. Ağır Ceza Mahkemesinin bu iddialarla ilgili yaptığı değerlendirmeler kararından aşağıya aktarılan alıntılarda görüldüğü gibidir.

“Tahkikat memurunun, aracın en son Radar’a dönerken görüldüğü iddiasına da itibar etmeyiz. Çünkü, aracın geriye dönmesini engelleyecek bir durum yoktur. Mustafa Çakmak’ın, sağım makinesini çalıştırdığı için, aracın geri dönmesi halinde, bunu duymaması mümkündür. Dolayısıyla, makul şüpheden ari olarak, DP 348 plakalı araç Radar bölgesinden geriye dönmedi deme olanağımız yoktur.

.....

Bu meselede İddia Makamının, Sanığı suça bağlamak bakımından, en çok üzerinde durduğu husus, maktulun en son Sanıkla Radar’a dönerken görüldüğü iddiasıdır.

Mandırılar bölgesi açık bir yerdir ve herkes gidebilir. Yukarıda, aracın Radar bölgesinden geri dönmesi ihtimali olduğundan bahsettik. Maktulun geri dönüp Sanığı araçtan indirebileceği ihtimal dışı değildir. Yine yukarıda, olayda başka bir araç kullanılabileceğini, olayda Sanıktan başka birilerinin aranmamasının doğru olmadığını belirttik. Böyle bir durumda, maktulun en son Sanıkla görüşüğünü veya beraber olduğunu makul şüpheden ari söyleyemeyiz”.

Ağır Ceza Mahkemesi aracın en son Radar’a dönerken görüldüğü iddiasına itibar edemeyiz diyor. Neden? Çünkü, aracın geriye dönmesini engelleyecek bir durum yoktu diyor. Öncelikle şunu söylemeliyiz, verilen neden iddiayı çürütmez. Ağır Ceza Mahkemesinin şahadetine inandığı savcılık tanığı Mustafa Çakmak, 13.7.1997 tarihinde saat 14.30 raddelerinde maktulun aracını Radar’a dönerken gördüğünü söylüyor. 0 noktadan sonra maktulun aracını veya maktulu gören yoktur, aracın Radar’dan geri döndüğünü gören, söyleyen yoktur. Bu

durumda maktulun aracının en son Radar'a dönerken görüldüğü iddiası kesin doğrudur.

Maktulun aracının en son Radar'a dönerken görüldüğü iddiasına itibar edemeyiz, çünkü aracın geriye dönmesini engelleyecek bir durum yoktur, maktulun geri dönüp Sanığı araçtan indirebileceği ihtimal dışı değildir diyor Ağır Ceza Mahkemesi. Adem Bey'i eşi ile birlikte bir gece saat 20.00 raddelerinde Cennet Restoran'a girerken gördüğünü söyleyen bir kişinin şahadetinden, Adem Bey'in, o gece akşam yemeğini, eşi ile birlikte, Cennet Restoran'da aldığı söylenebilir. Bu kişi Adem Bey'i o gece Cennet Restoran'da yemek yerken görmemiştir; ancak kanıtlanan olgulardan, yani o gece yemek saatleri içerisinde, Adem Bey'in eşi ile Cennet Restoran'a girmiş olmasından, Adem Bey'in o gece akşam yemeğini eşi ile birlikte Cennet Restoran'da aldığı sonucu makul olarak, hatta kuvvetle çıkarılabilir. Bu, kanıtlanan olguların kaynağını oluşturduğu, sağlıklı bir çıkarımdır. Adem Bey'in o gece akşam yemeğini eşi ile birlikte Cennet Restoran'da aldığı çevre şahadetle ortaya konmuştur. Bu durumda Mahkeme, hayır, tanık Adem Bey'i yemek yerken görmedi, Adem Bey'in Cennet Restoran'dan dönüp çıkmasını engelleyecek bir durum yoktu, Adem Bey'in dönüp Cennet Restoran'dan çıkması ihtimal dahilindedir, o gece Adem Bey'in eşi ile birlikte akşam yemeğini Cennet Restoran'da aldığını makul şüpheden ari söyleyemeyiz diyebilir mi? Olasılıklar sınırsızdır. Restoran'a girdikten az sonra Adem bey'in ayağı kaymış, Adem Bey yere düşmüş, bacağını kırmış ve hastahaneye kaldırılmış olabilir. Yemeğe başlamadan Adem Bey'in eşi rahatsızlanmış ve Adem Bey eşi ile restorandan ayrılmış olabilir. Restorana girdikten sonra Adem bey ve eşi dalgınlıkla yanlış yere girdik deyip hemen

restorandan çıkmış da olabilirler. Mahkemenin saydığımız bu olasılıkları veya bir tanesini veya saymadığımız bir başka olasılığı dikkate alabilmesi için, Mahkemenin önünde, Mahkemeyi, o olasılığı dikkate almağa yöneltecek şahadet olması gerekir. Bir Mahkemenin, önündeki şahadetin tümünden makul olarak çıkarılamayacak olasılıklar hakkında spekülasyon yapması, tahmin yürütmesi doğru değildir. Bir olasılığın tezekkür edilebilmesi, değerlendirmeye alınabilmesi için, Mahkeme huzurunda, o olasılığı ortaya koyabilecek, o olasılığın değerlendirilmesi gereğini doğuran şahadet olması gerekir. Mahkeme bir Sanığı sadece önündeki şahadet ışığında yargılar, davayı sadece önündeki şahadet ışığında karara bağlar; Mahkemenin şahadetin dışına çıkması, yargılamayı karmaşaya götürebileceği gibi adaletten sapmaları da beraberinde getirebilecektir.

Mancini v.D.P.P. (1941) 3 ALL E.R. 272, Sayfa 279:

“Taking for example, a case in which no evidence has been given which would raise the issue of provocation, it is not the duty of the judge to invite the jury to speculate as to provocative incidents, of which there is no evidence and which cannot be reasonably inferred from the evidence.”

Anastassiades v. The Republic (1977) 2 C.L.R.106, Sayfa 155:

“It is clear from the authorities that alternative possibilities must be such that may be reasonably inferred from the whole of the evidence before the Court. Otherwise, Courts will be invited to speculate as to happenings which cannot be reasonably inferred from the material before it, and this is not their function. As stated in the MANCINI

CASE, and I find no better words to put it, 'it is on the evidence and the evidence alone that the prisoner is being tried and it would only lead to confusion and possible injustice if either Judge or jury went outside it'."

Ağır Ceza Mahkemesi kararında Savcılık tanığı Fatma Türkkal'ın şahadetini değerlendirirken, bu tanığın iki kardeşi aleyhine askıda ceza davası olduğunu, bu nedenle bu tanığın polis tarafından baskı altında tutulabileceği veya bu tanığa kardeşlerinin davası ile ilgili vaatte bulunulabileceği hususlarının ihtimal dahilinde olduğunun gözardı edilmemesi gerektiğini belirttikten sonra kararına şöyle devam etmiştir:

"İddia Makamı tanığı Mustafa Çakmak'ın saat konusunda söylediklerini, yukarıda yaptığımız hesaplamaları, Gülbiz Çobanoğlu'nun ve Mehmet Kedi'nin şahadetlerini, Fatma Türkkal'ın tereddütlü şahadetini, bazı iddialarının olağan dışı olmasını, saatler konusundaki çelişkilerini, bu tanığın aile mensuplarından ikisi aleyhine askıda dava olmasını nazara alınca, bu tanığın saatler ve Sanığı hastahaneden aldığı yönündeki şahadetinin uydurma bir şahadet olabileceği şüphesi bizde hasıl olmuştur."

Bir tanığı ve şahadetini değerlendirmek, tanığın önünde şahadet verdiği Mahkemeye düşen, ciddi bir görevdir. Mahkeme, önünde şahadet veren bir tanığı dinler, izler ve bunlar ışığında o tanığı ve şahadetini değerlendirir. Tanığı dinlemeyen izlemeyen İstinaf Mahkemesi, o tanığı dinleme ve izleme avantajına sahip olan Mahkemenin o tanık ve şahadeti hakkındaki

değerlendirmesine genellikle müdahale etmez. Tanığın önünde şahadet verdiği Mahkemenin, tanık ve şahadeti ile ilgili değerlendirmesine müdahale edebilmesi için, İstinaf Mahkemesinin, böyle bir müdahaleyi haklı kılacak iyi nedenleri olması gerekir.

Ağır Ceza Mahkemesinin Fatma Türkkal'ın şahadetini değerlendirirken dikkate aldığını söylediği Mustafa Çakmak'ın, Gülbiz Çobanoğlu'nun ve Mehmet Kedi'nin şahadetlerinin Fatma Türkkal'ın şahadeti ile çatışmadığını öncelikle söylemek isteriz; aksine, özellikle Mehmet Kedi'nin şahadeti, Fatma Türkkal'ın şahadetini desteklemektedir. Fatma Türkkal, 13.7.1997 tarihinde saat 14.55 raddelerinde Sanığı Talasamia Merkezi yanında arabasına aldığını ve onu Alayköy T kavşağında arabasından indirdiğini söylemektedir. Ambulans şoförü olan Mehmet Kedi de, Fatma Türkkal'ı, 13.7.1997 tarihinde saat 15.00 sularında arabası ile hastahaneden çıkarken gördüğünü yanında bir erkek olduğunu söylemektedir. Bunun dışında, daha sonra tekrar değineceğimiz, 13.7.1997 tarihinde öğleden sonra saat 3.00 – 3.30 sularında Sanığı dükkânına yürüyerek dönerken gördüklerini ifade eden Bülent Konyalı, Rıfat Kamçılı ve Sami Dağgül'ün şahadetleri de Fatma Türkkal'ın şahadetini doğrulayıcıdır.

Fatma Türkkal, Sanığı daha önce bir kez gördüğünü, Sanığın dükkânından bir kez alış verişi yaptığını söylemiştir. Ağır Ceza Mahkemesi de kararında bir kişinin hayatında bir kez alış verişi yaptığı bir kişi tarafından aranmasının, aynı şekilde hayatında bir kez alış verişi yaptığı bir kişiyi arabasına almasının olağan dışı olduğunu belirtmiştir. Bu tanığın Sanık ile duygusal ilişki içerisinde olduğunun ileri sürüldüğü göz önüne

alındığında Ağır Ceza Mahkemesinin yukarıda işaret ettiği olağan dışı iddiaların ve tanığın, şahadetinin bazı yerlerinde tereddütlü olmasının nedenini anlamak zor olmasa gerek.

Ağır Ceza Mahkemesi, Fatma Türkkal'ın iki kardeşi aleyhine askıda olan ceza davası nedeni ile polisin bu tanığa baskı yapabileceği veya vaatte bulunabileceği ihtimallerini göz ardı etmemek gerektiğini ifade etmiştir. Bu ihtimallerin göz ardı edilmemesi doğru bir yaklaşımdır. Bu tanık kardeşlerinin davasını soruşturan polisler ile bu davada kendisi ile muhatap olan polislerin farklı kişiler olduklarını, polisin kendisine herhangi bir baskı yapmadığını, vaatte bulunmadığını çapraz sorgulanmasında açıkça ifade etmiştir. Polisin bu tanığa baskı yapabileceği veya vaatte bulunabileceği ihtimalleri, şahadet bir bütün olarak değerlendirilirken göz önüne alınabilir. Bu tanığın kardeşleri aleyhine askıda ceza davası olması, kendiliğinden, bu tanığa polis tarafından baskı yapıldığını veya vaatte bulunulduğunu ortaya koymadığı gibi, bir tanığın kardeşleri aleyhine ceza davası olması o tanığın şahadetini mutlaka güvenilmez, mutlaka geçersiz kılmaz.

Ağır Ceza Mahkemesi, Fatma Türkkal'ın saatler ve Sanığı hastahaneden aldığı yönündeki şahadetinin uydurma bir şahadet olabileceği şüphesini doğuran nedenleri sıralarken, yaptığı hesaplamaları da saymıştır. Ağır Ceza Mahkemesinin yaptığı bu hesaplamalar nedir? Mahkemenin yaptığı hesaplamalara geçmeden, Savcılığın iddialarına burada özetle yer verelim. Saat 14.30 raddelerinde mandıralardan ayrılan maktulun kamyoneti Radar'a giden yola girdi. Kamyoneti maktul kullanıyordu, yanında da

Sanık oturuyordu. Sanık Radar bölgesinde maktulu bıçaklayarak öldürdü, cesedini kamyonetin kasasına koydu. Sanık kamyonet ile Karatepe mevkiine gitti ve maktulun cesedini oraya bıraktıktan sonra, yine kamyonet ile Lefkoşa Devlet Hastahanesine gitti. Saat 15.00 raddelerinde Fatma Türkkal Sanığı Talasamia Merkezi yanından arabasına aldı ve Alayköy girişinde T kavşağına kadar götürdü. Maktulun kamyoneti ile yapılan denemelerde, toprak yollarda saatte 40 kilometre, asfalt yolda saatte 70-80 kilometre sürat yaparak, mandıralardan Radar'a, oradan Karatepe mevkiine, oradan da Lefkoşa Devlet Hastahanesine 19 dakikada gidilebileceği saptandı.

Bu noktada Savcılık tanıklarından Mustafa Serttaş'a da yer vermemiz gerekmektedir. Mustafa Serttaş Sanığın kendisine itirafta bulunduğunu iddia eden tanıktır. Bu tanık Ağır Ceza Mahkemesinde böyle bir şahadet vermemesine rağmen, Ağır Ceza Mahkemesi, bu tanığın ilk tahkikatta, maktulun ölmesi için Sanığın 10 dakika beklediğini söylediğinin, ilk tahkikat notlarından görüldüğüne kararında yer vermiştir.

Şimdi Ağır Ceza Mahkemesinin yaptığı hesaplamayı ele alalım.

"Maktulun aracı saat 2.30'da Radar'a dönmektedir.
..... Radar'a girme, araçtan inme, öldürme fiilini gerçekleştirme, cesedi aracın kasasına yükleme, Karatepe mevkiinde cesedi araçtan indirme, İddia Makamı lehine en iyimser hesaplamayla 8 dakika kabul edersek, bu süreye Mustafa Serttaş'ın belirttiği 10 dakikalık süreyi de ilave ettiğimiz takdirde, 18 dakikalık bir süre elde ederiz. Bu süreye 19 dakikalık süreyi ilave edince 37 dakikalık bir süreyi

buluruz. Söz konusu 37 dakikalık süreyi 2.30'dan sonraki süreye ilave edersek üçü yedi veya sekiz geçe gibi bir zamana varırız, ki bu Gülbiz Çobanoğlu'nun şahadeti ile uyum içerisinde değildir.....İddia Makamının, saatler konusundaki tüm şahadeti ışığında, Sanığın belirtilen saatte hastahane de olma olasılığı yoktur”.

Ağır Ceza Mahkemesinin yukarıda “ belirtilen saatte” ifadesinde kastettiği, Fatma Türkkal'ın Sanığı hastahane de arabasına aldığını söylediği saattir, yani 14.55 raddeleridir.

Ağır Ceza Mahkemesinin yukarıda verdiği 8 dakika, şahadetten kaynaklanmayan, Mahkemenin tamamen keyfi takdiri, dayanaksız bir süredir. Neden 5, 3 veya 2 dakika değil? 10 dakikalık süreye gelince, Ağır Ceza Mahkemesine göre, Mustafa Serttaş, ilk tahkikatta, kendisine itirafta bulunduğunu iddia ettiği Sanığın, “ölmesi için maktulu 10 dakika bekledim”, dediğini ifade etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesinin yukarıda yaptığı hesaplamada dikkate aldığı 10 dakika buradan kaynaklanmaktadır, ancak Mustafa Serttaş'ın kişiliğini ve şahadetini uzun uzun inceleyen Ağır Ceza Mahkemesi, neticede, Sanığın kendisine itirafta bulunduğunu iddia eden Mustafa Serttaş'ın doğruyu söylemediği kanaatine vardı. Mustafa Serttaş'ın, Sanığın kendisine itirafta bulunduğu konusunda doğruyu söylemediği kanaatine varan ve Mustafa Serttaş'ın şahadetine inanmayan Ağır Ceza Mahkemesi, buna rağmen, Mustafa Serttaş'ın iddiasına göre Sanığın kendisine yaptığı itirafta yer alan 10 dakikalık süreyi, yaptığı hesaplamaya dahil etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesinin inanmadığı şahadette yer alan 10

dakikalık süreyi yaptığı hesaplamaya dahil etmesi açık bir hatadır.

Ağır Ceza Mahkemesinin hesaplamasında yer alan, şahadetten kaynaklanmayan, tamamı ile Mahkemenin keyfi takdiri olan 8 dakika ile yine hatalı bir şekilde hesaplamaya dahil edilen 10 dakikalık süreler nedeni ile Ağır Ceza Mahkemesi Sanığın o gün 14.55 raddelerinde hastahanede olmasının mümkün olmadığı bulgusuna vardı ve bu bulgusu da, kararda ifade edildiği gibi, Fatma Türkkal'ın şahadetini değerlendirmesinde olumsuz etkili oldu.

Yukarıda belirttiğimiz 8 ve 10 dakikalık süreleri 14.30'dan sonra hesaplamaya dahil etmekle yaptığı hatanın bir sonucu olsa gerek Ağır Ceza Mahkemesi, kararında, olayda ikinci bir araba kullanılabileceğinden, olayda Sanıktan başka kişi veya kişilerin olması ihtimalinden bahsetmektedir. Ağır Ceza Mahkemesinin kararında yer verdiği bu ihtimaller, şahadetten kaynaklanmayan ihtimallerdir. Gerek olayda ikinci bir araba kullanılabileceği, gerekse olayda Sanıktan başka kişi veya kişilerin olması ihtimali tamamı ile spekülatiftir.

Saat 14.30 raddelerinde maktulun kamyoneti Radar'a giden yola girmektedir, 19 dakikalık süreyi eklersek 14.49 olur. Bu durumda kamyonetin ve Sanığın 14.55 raddelerinde hastahanede olması mümkündür. Arada 6 dakika kadar bir süre vardır ve bu süre maktulun öldürülmesine, cesedin kamyonetin kasasına alınmasına ve Karatepe mevkiinde indirilmesine yeterlidir. Bu davada verilen tüm saatlerin takribi olduğu da gözden kaçmamalıdır. Mustafa Çakmak ileride kendisine kamyonet Radar'a dönerken saat kaçtı

sorusu sorulacağını bilmediğinden saatin kesin kaç olduğunu öğrenmek için saatine bakmamıştır; aynı şekilde ne Gülbiz Çobanoğlu kamyoneti Talasamia Merkezi yanında park halinde gördüğünde, ne Fatma Türkkal Sanığı Talasamia Merkezi yanından arabasına aldığı anda, ne Mehmet Kedi Fatma Türkkal'ı arabası ile hastahaneden ayrılırken gördüğünde, ne Sami Dağgöl, Rıfat Kamçılı ve Bülent Konyalı Sanığı yürüyerek dükkânına gelirken gördüklerinde saatlerine bakmadılar.

Tanık Sami Dağgöl şahadetinde, Sanığın kendisinden, polisin ifadesine başvurusu halinde polise yalan söylemesini, yani, Sanığın 13.7.1997 tarihinde mandıralardan dükkânına maktulun arabasında döndüğünü, maktulun arabasında bir de asker olduğunu, maktulun arabasının dükkânın önünden dönüp gittiğini söylemesini istediğini ifade etti.

Tanık Sami Dağgöl'ün şahadetinde, kendisinden birkaç kez ifade alındığını, nedenini bilmeden bir gece Değirmenlik Karakolunda tutulduğunu söylediğini belirttikten sonra, Ağır Ceza Mahkemesi kararında aşağıdakilere yer vermiştir:

“İddia Makamı, huzurumuzda böyle bir şahadet olmasına rağmen, bu tanığın ne maksatla ve niçin karakolda tutulduğunu, neden kendisinden 4-5 tane ifade alındığını izah eden bir şahadeti Mahkeme huzuruna getirmemiştir.

Bir tanığın nedenini bilmeden bir gece bir gün karakolda tutulmasının, o tanık açısından bir baskı olduğu açıktır. Bu tanığın, polis baskısı altında olabileceğini gözden ırak tutamayız. Bu durumda,

Sanığın kendisine gerçekten o sözleri söylediği hususunu şüpheyile karşılarız.”

Tanık Sami Dağgöl şahadetinde Sanığı kardeş gibi gördüğünü, Sanığın istemi üzerine önce polise yalan ifade verdiğini kabul etmektedir. Olayın tahkikat memuru Müf.Mv.Soyalan da yalan ifade verdiği için bu tanığın tutuklandığını ve Değirmenlik Karakolunda tutulduğunu şahadetinde açıklamaktadır. Sami Dağgöl Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada polisin kendisine baskı yapmadığını, belli doğrultuda şahadet vermesini istemediğini, Değirmenlik Karakolunda tutulduğu süre içerisinde kendisinden ifade alınmadığını, polisin kendisine karakolda iyi davrandığını söylemiştir.

Bu tanıktan neden birkaç kez ifade alındığı ve karakolda tutulmasının nedeni hem bu tanığın şahadetinden hem de Müf.Mv.Soyalan'ın şahadetinden açıkça görülmesine rağmen Ağır Ceza Mahkemesinin bunları dikkate almaması ve Savcılığın bu konularda izahat getirmemesinden yakınması anlaşılır gibi değildir. Sanığın, Sami Dağgöl'den, Sanığın, dükkânına maktulun arabası ile geldiğini ve arabada bir de asker olduğunu polise söylemesini istediğini şüpheyile karşılayan Ağır Ceza Mahkemesinin bu değerlendirmesine, kafamızın bir kenarında şüphenin gölgesine yer verilmemesi adına, olabilecek en aşırı esnekliği tanıyarak, müdahale etmemeyi uygun görürüz.

14.7.1997 tarihinde saat takriben 19.55'de Alayköy Karakol Amiri PÇ Mustafa Dinarlı cep telefonu ile olayın tahkikat memuru Müf.Mv.Ahmet Soyalan'ı arar ve ona cesedin bulunduğunu söyler. Müf.Mv.Soyalan o an Alayköy Karakolunda Sanığın açık ifadesini almaktadır. İfadenin

saat 20.00’de bitmesi ile Müf.Mv. Soyalan ceset mahalline ayrılır, ancak ayrılmadan PM Yusuf Türkkal’a çavuş odasında Sanıkla beraber kalması talimatını verir. PÇ. Dinarlı cesedin bulunduğunu bildirdikten sonra, ceset mahallinde yapılan aramada, cesedin 20 metre kadar doğusunda, bir hendek içerisinde, siyah saplı bir kasap bıçağı bulunur. Ceset mahallindeki arama çalışmalarında yer alan PM Hasan Berhas 22.30 raddelerinde Alayköy Karakoluna döner. Sanık ile PM Yusuf Türkkal çavuş odasındadırlar. PM Yusuf Türkkal, cep telefonunun çalması üzerine konuşmak için yan odaya geçer, PM Berhas da PM Türkkal’ın yerine oturur. Sanık, PM Berhas’a “cesedi buldunuz mu?” diye sorar, bulduk cevabından sonra “bıçağı buldunuz mu?” diye sorar, yine bulduk cevabı alır. Sanık, daha sonra, bu tanığa “Hasan, ben bu adama bir 15 gün evvel bıçak hediye etmiştim, o bıçağın üzerinde parmak izlerim çıkarsa başım ağrımasın” der.

Savcılığa göre o an maktulün nasıl ve ne ile öldürüldüğünü bilmemesi gereken Sanığın “bıçağı buldunuz mu?” diye sorması Sanığın suçluluğunun göstergesidir. Olayın tahkikat memuru Müf.Mv. Soyalan’a, Alayköy Karakol Amiri PÇ.Dinarlı’ya, çavuş odasında Sanıkla sürekli beraber kalan PM. Türkkal’a ve P.M. Berhas’a göre ceset mahallinden karakola dönüldüğü 22.30’a kadar bıçağın bulunduğu karakola bildirilmemiştir.

Alayköy Karakolundaki polislerin cesedin bulunduğunu saat 20.00 raddelerinde ceset mahalline ayrılmakta olan Müf.Mv. Soyalan’dan öğrendiklerini, Sanığın da cesedin bulunduğunu o an öğrenmesinin doğal olduğunu belirten Ağır Ceza Mahkemesi Sanığın o gece 22.30 raddelerinde ceset mahallinden dönen P.M. Berhas’a sorduğu “bıçağı buldunuz

mu?" sorusu ile ilgili kararında aynen aşağıdakilere yer vermiştir:

"Sanığın, bıçağın varlığını neden ve nasıl öğrendiği sorusuna gelince.

Yukarıda Ahmet Soyalan'ın, ceset mahalline Dr. Turhan Tugay'ı ve polis fotoğrafçısı Enver Kuyucuoğlu'nu çağırdığı hususunda bulgumuz vardır. Bu kişileri, ceset mahalline Ahmet Soyalan'ın nasıl ve neyle çağırttığı hususunda huzurumuzda şahadet yoktur. Ancak bu tanıklar, ceset mahalline gittiğine göre bir haberleşme olmuştur. Nitekim, Dr. Turhan Tugay, olay yerine gitmesini Başhekimin istediğini söylemiştir. Bu haberleşme telsizle mi yoksa telefonla mı olmuştur? Bu konuda şahadet yoktur. 0 akşam Alayköy Karakoluna, saat 10.30'da dönüldüğü hususunda huzurumuzda şahadet vardır. İki buçuk saat Alayköy Karakoluyla haberleşme olmadığı yönünde İddia Makamı adına bulunan Savcının iddiası vardır. Bu sürede Alayköy Karakoluyla haberleşme olmaması bize makul gelmedi. Üstelik o anda, şahadete göre Sanık, Alayköy Karakolundadır ve kendisine henüz bir itham yapılmamıştır. Ahmet Soyalan'ın Alayköy Karakoluna, ceset mahalline gittikten sonra Sanıkla ilgili talimat vermesi ihtimal dahilinde olduğu gibi, Alayköy Karakol Amiri olan PÇ.Mustafa Dinarlı'nın direktif veya talimat vermesi de ihtimal dahilindedir. Alayköy Karakolunda telsiz kullanıldığı yönünde huzurumuzda şahadet yoktur. Ancak Ağır Ceza Mahkemesi huzurundaki duruşmalarda polis tanıkların şahadetlerinde, karakollarda telsiz kullanıldığı, polis araçlarında telsiz kullanıldığı, kendilerinin

bizzat telsiz kullandığı yönünde beyanları vardır. Bu hususu adli ihbar olarak alırız. Bu denli ciddi bir meseleyi tahkik eden Alayköy Karakolunda o saatlerde telsizin kapalı olması düşünülemez.

Yukarıda belirttiklerimiz ışığında, Alayköy Karakoluyla, ceset mahallindeki polisler arasında haberleşme olmadığı yönündeki iddiayı şüpheyile karşılarız.

Bir an için Sanığın, bıçakla ilgili hiçbir kişiyle görüşmediği, karakolda bıçak konusunun konuşulmadığı iddiasını doğru kabul etsek bile, Sanığın, maktulun bıçakla öldürüldüğünü bilmesi, cinayeti onun işlediğini gösterebileceği gibi, cinayeti işleyeni bildiğini de gösterebilir. Kaldı ki, böyle bir halde, yani Sanığın, bıçakla ilgili kimseyle görüşüp konuşmadan, cinayetin bıçakla işlendiğini bilmesinin bir değer ifade edebilmesi için, yaraların Emare 13 bıçakla yapıldığının ispat edilmesi gerekir.”

Ağır Ceza Mahkemesi, Müf.Mv. Soyalan’ın ceset mahalline gittikten sonra Alayköy Karakoluna Sanıkla ilgili talimat vermesi, yine Alayköy Karakol Amiri PÇ. Dinarlı’nın karakola talimat vermesi ihtimal dahilindedir diyor. Gerek Müf.Mv. Soyalan gerekse PÇ. Dinarlı şahadetlerinde bıçakla ilgili karakola bilgi vermediklerini açıkça söylemektedirler. Ağır Ceza Mahkemesinin yukarıda konu ettiği ihtimal, savcılık tanıkları Müf.Mv. Soyalan’ın, PÇ. Dinarlı’nın, PM. Yusuf Türkkal’ın ve PM. Hasan Berhas’ın şahadetleri ile çatıştığı gibi, kaynağını Mahkeme önündeki şahadetten almayan bir ihtimaldir. Sıraladığımız tanıkların

şahadetlerini içeren tutanaklar incelendiğinde, bu tanıkların çapraz sorgulanmalarının dahi, Ağır Ceza Mahkemesini, konu ettiği ihtimali tezekkür etmeye yönlendirici olmadığı görülmektedir. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi olasılıklar sınırsızdır; Mahkeme sadece şahadetle ortaya konan olguların kendisini yönelttiği olasılıkları dikkate alabilir. Mahkemenin şahadetten kaynaklanmayan, üstelik mevcut şahadetle bağdaşmayan olasılıkları tezekkür etmesi ve kararını böyle fantezi ürünü olasılıklara dayandırması yanlıştır.

Ağır Ceza Mahkemesinin kararından yaptığımız yukarıdaki alıntının son cümlesi de dikkat çekicidir:

“Kaldı ki, böyle bir halde, yani Sanığın bıçakla ilgili kimseyle görüşüp konuşmadan, cinayetin bıçakla işlendiğini bilmesinin bir değer ifade edebilmesi için, yaraların Emare 13 bıçakla yapıldığının ispat edilmesi gerekir”.

Cinayet bıçakla işlenmiştir, ister ceset mahallinde bulunan Emare 13 bıçak, ister başka bıçak olsun, cinayet bıçakla işlenmiştir. Cinayetin bıçakla işlendiğini bilmemesi gereken Sanık “bıçağı buldunuz mu?” diye soruyor. Bu neyi gösteriyor? Ağır Ceza Mahkemesinin de belirttiği gibi, Sanığın cinayeti işlediğini, ya da cinayetin nasıl ve kimin tarafından işlendiğini bildiğini. Cinayetin bıçakla işlendiğini bilmemesi gereken Sanığın, cinayetin bıçakla işlendiğini bilmesinin, bir değer ifade edebilmesi için, neden yaraların Emare 13 bıçakla yapıldığının ispat edilmesi gereksin? İster Emare 13 bıçak, ister başka bıçak, cinayet bıçakla işlenmiştir ve cinayetin bıçakla işlendiğini bilmemesi gereken Sanık bunu bilmektedir.

Sanık 14.7.1997 tarihinde olayın tahkikat memuru Mf.Mv. Soyalan’a açık bir ifade verdi. Sanık bu ifadesinde diğer hususlar yanında, 13.7.1997 tarihinde saat 14.00 raddelerinde maktulun kamyoneti ile dükkânına geldiğini, maktule borcu için 550,000,000TL deme yaptığını, sonra maktulun kamyoneti ile mandıralara gittiklerini, maktulun Hasan Yenen’in mandırası dışından mandıradaki hayvanlara baktığını, saat 14.45 raddelerinde dükkânına dönmek için mandıralardan ayrıldıklarını, anayol üzerinde yarım inşaatın yanında arabaya bir asker aldıklarını, kendisinin mr Ticaret önünde arabadan indiğini, maktulun Gnyeli’ye gideceğini söylediğini, askerin de Güzelyurt’a gideceğini söyleyerek maktulden kendisini anayola bırakmasını istediğini, maktul ile askerin Sanığın dükkânı önündeki yoldan sağa dönüp ayrıldıklarını söyledi.

Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada, Savcılık, Sanığın açık ifadesinde belirttiği ve davanın esası ile ilgili olabilecek hemen hemen her hususun doğru olmadığı, yalan olduğu, iddiasında bulunmuştur. Savcılığa göre aşağıdaki hususlarda Sanığın ifade ettikleri yalandır.

Savcılığa göre, Sanığın, mandıralardan dükkânına dönerken arabaya asker aldıkları beyanı yalandır; Radar’a giren araç anayol üzerindeki yarım inşaatın yanından geçmez. Bu konuda Ağır Ceza Mahkemesi kararında şunlara yer vermiştir:

“Tahkikat memurunun Sanığı suça bağlamak için ileri sürdüğü bir iddia da, Sanığın asker aldıkları yönündeki beyanının yalan olduğu iddiasıdır. Tahkikat

memuruna göre Radar'a giren araç yarım inşaatın önüne gelemez.

Güzergâhları nazara aldığımız zaman, Radar'a giren araç, ordan toprak yola devam ettiği takdirde, yarım inşaatın önünden geçemez. Bu iddia doğrudur. Ancak araç Radar'dan geri döndüğü takdirde, mandıralar bölgesine, ordan da Alayköy'e gitmesi halinde, yarım inşaatın önünden geçebilir. Aracın geri dönmesi halinde, Mustafa Çakmak'ın bunu duyamayacağına yukarıda temas etmiştik. Huzurumuzda, aracın Radar'dan sonra devam ettiği hususunda şahadet yoktur".

Ağır Ceza Mahkemesinin şahadetine inandığı Savcılık tanığı Mustafa Çakmak aracın Radar'a giden yola girdiğini söylemiştir ve Mahkeme bunu kabul etmektedir. Araç Radar'a giden yola girmişse akla ilk gelen aracın bu yolda devam ettiğidir, makul olan beklenti de budur. Aracın, Radar'a giden yola girdiği bir olgu olarak kanıtlanmışsa, bu olgudan, makul olarak aracın Radar'a gittiği sonucuna varılabilir. Ağır Ceza Mahkemesi önünde, araç Radar'dan geri döndü diyen bir tanık yok, Mahkeme önünde aracın Radar'dan geri döndüğüne dair bir şahadet yok, Mahkemeyi aracın Radar'dan geri dönmüş olabileceğini düşünmeye itecek, davet edecek bir şahadet, bir olgu yok.

Bu noktada Bülent Konyalı'nın Rifat Kamçılı'nın ve Sami Dağgöl'ün şahadetleri de dikkate alınmalıdır. Bülent Konyalı 13.7.1997 tarihinde saat 15.15'de kahvehaneden ayrılmak üzere iken, Sanığı, karakol istikametinden dükkânına doğru yürüyerek gelirken görür. Rifat Kamçılı da 15.00 – 15.30 sularında Sanığın dükkânına gittiğini, Sanığın dükkânında olmadığını, onu yürüyerek dükkânına

gelirken gördüğünü, Sanığın dükkânına 15.00 sularında gitmiş olabileceğini, söylediklerinin tahmini olduğunu, saatine bakmadığını söylemektedir. Sanığa dükkânında yardımcı olan Sami Dağgöl de, Sanığın saat 15.00 – 15.30 sularında dükkânına yürüyerek döndüğünü, uzağı iyi gördüğünü ifade etmiştir. Bu tanıkların her üçü de Sanığı yürüyerek gelirken gördüklerinde bir kamyonet görmediklerini, bir kamyonet var olmuş olsaydı görebileceklerini açıkça ifade ettiler.

Savcılığın, Sanığın anayol üzerinde yarım inşaat yanında arabaya bir asker aldıkları beyanının yalan olduğu iddiasını Ağır Ceza Mahkemesinin net olarak ele alıp belirgin bir şekilde karara bağladığı görülmektedir; ancak Savcılığın maktulun en son Radar'a giden yolda Sanıkla görüldüğü iddiası ile ilgili Mahkeme, aracın geriye dönmesini engelleyecek bir durum olmadığına, makul şüpheden ari olarak aracın Radar bölgesinden geriye dönmedi deme olanağı olmadığına, maktulun geri dönüp Sanığı araçtan indirebileceğinin ihtimal dışı olmadığına kararında yer vermiştir.

Sanık, 15.7.1997 tarihinde Müf.Mv.Soyalan'a verdiği ek ifadede, ceset mahallinde bulunan bıçağın kendisine ait olduğunu, bu bıçağı yaklaşık bir buçuk ay önce maktule verdiğini, 13.7.1997 tarihinde maktul ile mandıralara giderken kamyonette bu bıçağı görmediğini, açılıp kapanan bir çakı gördüğünü söylemiştir. Savcılığa göre, Sanığın ceset mahallinde bulunan kendisine ait bıçağı maktule verdiği iddiası yalandır. Maktulun eşi Sabır Fidan, oğlu Mustafa Fidan ve kızı İmran Fidan ceset mahallinde bulunan bıçağı maktulun aracında veya herhangi bir şekilde

tasarrufunda hiç görmediklerini söylediler. Ağır Ceza Mahkemesi kararında bu konuyu şöyle değerlendirmiştir.

“Sanığın, ceset mahallinde bulunan bıçağı, Emare 13, maktule hediye ettiği iddiasının ihtimal dahilinde olduğu kanaatındayız ve o yönde bulgu yaparız”.

Maktulun oğlu Mustafa Fidan 13.7.1997 tarihinde sabahleyin maktulun arabasının içini temizlediğini söyledi ve sorular üzerine arabada gördüğü eşyaları belirtti; Mustafa Fidan arabada gördüklerini belirtirken arabada 14.7.1997 tarihinde Adli Şube Amiri Refik Öztümen’in bulduğu bazı eşyaları belirtmedi. Bu olay nedeni ile Ağır Ceza Mahkemesi bu tanıkların Emare 13 bıçağı görmemelerinin mümkün olduğunu belirterek Sanığın konu bıçağı maktule hediye ettiği iddiasının ihtimal dahilinde olduğu kanaatine vardı. Sanık bıçağı yaklaşık bir buçuk ay önce maktule verdiğini söylüyor; bu bir buçuk aylık süre içerisinde konu bıçağı bir kez dahi olsa maktulun ne eşinin, ne oğlunun ne de kızının maktulun arabasında veya herhangi bir şekilde tasarrufunda görmemeleri Ağır Ceza Mahkemesinin üzerinde ciddi olarak durması gereken bir husustu.

Sanık, Müf.Mv.Soyalan’a verdiği açık ifadesinde 13.7.1997 tarihinde 10.30 raddelerinde kayma sonucu sağ dizini duvara çarptığını, Sami Dağgül’e, süpürürken kaydığını ve dizini et parçalarını kestikleri havuzcuğa çarptığını, İsmail Yalın’a ise bir yerde kaydığını ve burkulduğunu söyledi. Savcılığa göre, Sanığın ifadesinde yer alan kayma sonucu sağ dizini duvara çarptığı iddiası yalandır.

Ağır Ceza Mahkemesinin üzerimizde olumlu izlenim bıraktı dediği ve şahadetine inandığı Mustafa Çakmak Sanık ile maktulu Hasan Yenen'in mandırası içinde gördüğünü, Sanığın bağırdığını, maktulun mandıra duvarından dışarı atladığını, arkasından Sanığın atladığını, atlayınca Sanığın çöktüğünü söylemiştir. Savcılığa göre Sanığın dizi bu esnada burkulmuştur. Sanık dizi ile ilgili yukarıda görüldüğü gibi üç farklı izahat vermiştir. Ağır Ceza Mahkemesi Sanığın izahatları farklı görülebilir dedikten sonra devam etmiş ve kararında şunlara yer vermiştir:

“Şahadeti esnasında, Mahkememizin bir sorusu üzerine Can Çobanoğlu, kayma neticesinde de dizin burkulabileceğini söylemiştir. Dolayısıyla, Sanığın kayması sonucu dizinin burkulması ve bilahare duvara çarpması mümkündür. Sanık, tıp bilgisi olan birisi değildir. Dizindeki kan toplanmasının münhasıran burkulma neticesi olabileceğini bilemez. Bu durumda Sanığın, dizindeki kan toplanmasını ve şişmeyi, dizin duvara veya havuzcuğa çarpmasına bağlaması da gayet doğaldır”.

Sanık dizi ile ilgili 14.7.1997 tarihinde ortopedi ve travmatoloji uzmanı Dr. Can Çobanoğlu'na müracaat etti. Dr. Çobanoğlu zorlanma olursa atlamanın diz burkulmasına yol açabileceğini, Sanığın dizinde çizik, yırtılma, morarma veya kemik dokusunda tahribat olmadığını, bu belirtiler eksikliğinde Sanığın dizindeki burkulmanın dizin bir vurma, çarpma olayı ile oluşmadığını, vurma, çarpma olmadığını ifade etmiştir.

Sanık, Müf.Mv.Soyalan'a verdiği açık ifadesinde, maktulun, Hasan Yenen'in mandırası dışından hayvanlara baktığını, kendisinin de o arada bir yol ötede bulunan

kardeşinin mandırasındaki küçük baş hayvanlarına su ve yem koyduğunu söylemiştir. Mustafa Çakmak her ikisini de Hasan Yenen'in mandırası içinde görmüştür, her ikisini de mandıra duvarından dışarı atlarken görmüştür.

Sanık, yine açık ifadesinde, maktule dükkânında Sami Dağgöl'ün yanında 550,000,000TL ödediğini söylerken, Sami Dağgöl şahadetinde Sanığın maktule 260,000,000TL ödediğini söylemektedir.

Savcılık, Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada, Mustafa Çakmak'ın şahadetine dayanarak Sanık ile maktulun Hasan Yenen'in mandırasında tartıştıklarını iddia etmiştir. Bu konuda Ağır Ceza Mahkemesinin değerlendirmeleri aşağıdaki gibidir:

"Tahkikat memurunun, Sanığı suça bağlamak bakımından ileri sürdüğü bir husus da, Sanık ile maktulun Hasan Yenen'in mandırasında tartıştıkları iddiasıdır.

İddia Makamı tanığı 13 Mustafa Çakmak, Sanık ile maktulun mandıranın duvarından atladıktan sonra, maktulun önde, Sanığın arkada yürüdüklerini, Sanığın 'yedi garnı orosbu, hayvan pezevenk' diyerek maktulun arkasından gitmekte olduğunu söylemiştir. Bu küfür, muhataba olabileceği gibi, orada olmayan bir üçüncü kişiye de olabilir.

.....

İddia Makamı tanığı 13, duvardan atlama hadisesi olmadan önce bir bağırma sesi duyduğunu söylemiştir. Bu sesin mahiyeti hakkında şahadet sunulmuş değildir. Bu sesin, yüksek sesle konuşma olabileceği ihtimali vardır. Sanık ile maktulun tartışmaları için ne sebep vardır? Bu konuda huzurumuzda şahadet yoktur.

.....

Huzurumuzdaki şahadet ışığında, maktul ile Sanığın, Hasan Yenen'in mandırasında tartıştıklarını, makul şüpheden ari olarak söyleyemeyeceğimiz kanaatindeyiz."

Mustafa Çakmak'ın şahadeti mandıra duvarından dışarıya atladıktan sonra, Sanığın, maktulun arkasından yürüdüğünü ve "yedi garnı orosbu, hayvan pezevenk" diye küfrettiğini göstermektedir. Sanık ile maktulu izleyen ve dinleyen Mustafa Çakmak'tır. Mustafa Çakmak'ın şahadeti küfrün muhatabının orada olmayan bir üçüncü kişi olabileceğini göstermemektedir. Aynı şekilde Çakmak, Sanığın bağırdığını duymuştur; bu sesi değerlendirebilecek olan Musafa Çakmak'tır. Ağır Ceza Mahkemesi "Bu sesin mahiyeti hakkında şahadet sunulmuş değildir, bu sesin yüksek sesle konuşma olabileceği ihtimali vardır" diyor. Ağır Ceza Mahkemesi böyle bir sonuca nasıl varmıştır? Mahkemenin önünde, Mahkemeyi böyle bir ihtimali tezekkür etmeye yöneltecek herhangi bir şahadet yoktur, herhangi bir neden yoktur. Sanık ile maktulun, Hasan Yenen'in mandırasında tartıştıklarını ortaya koyan Mustafa Çakmak'ın şahadetidir ve Ağır Ceza Mahkemesi bu tanığın şahadetini doğru bulmuştur. Ağır Ceza Mahkemesinin, doğru kabul ettiği Çakmak'ın şahadeti ışığında, şahadetten kaynaklanmayan, şahadetle desteklenmeyen, üstelik Çakmak'ın şahadeti ile bağdaşmayan, olasılıkları ortaya atarak, Sanık ile maktulun Hasan Yenen'in mandırasında tartıştıklarını makul şüpheden ari olarak söyleyemeyeceğimiz kanaatine varması açıkça mevcut şahadetin hatalı değerlendirilmesi, şahadetin dışına çıkılmasıdır; böyle bir kanaat dikkate alınmaması gereken şahadet dışı olasılıkların dikkate alınması ile varılan hatalı bir kanaattır.

Bir ceza davasında Sanığın itham edildiği suç veya suçları işlediğini kanıtlamak iddia makamının, yani, Savcılığın yükümlülüğüdür. Savcılık, Sanığın, itham edildiği suç veya suçları işlediğini, makul şüphenin ötesinde kanıtlamakla yükümlüdür. Bu yük davanın başından sonuna kadar Savcılığın omuzlarındadır. İkna etme yükümlülüğü de diyebileceğimiz bu yük (legal burden or persuasive burden) dava boyunca sürekli Savcılıkta kalır, savunmaya geçmez. Sanık, itham edildiği suçu işlemediğini, suçsuz olduğunu kanıtlamakla yükümlü değildir. Anayasamızın 18(4) maddesinde yer verildiği gibi, bir suçtan Sanık herkes, suçluluğu yasaya uygun olarak ispat edilinceye kadar, suçsuz sayılır.

Savcılık, Sanığın itham edildiği suçun tüm unsurlarını ve sonuçta sanığın itham edildiği suçu işlediğini, makul şüphenin ötesinde kanıtlamakla yükümlüdür.

Savcılık suçun tüm unsurlarını ve Sanığın suçu işlediğini ortaya koyabilecek yeterlikte şahadet sunduğu zaman, şahadet sunma yükümlülüğünü (evidential burden) yerine getirmiş olur. Sunulan şahadet, Sanığı itham edildiği suça bağlayıcı, itham edildiği suçu işlediğini gösterebilir yeterlikte olduğu zaman, Savcılığın sunduğu bu şahadete, karşı şahadet sunma yükümlülüğü Sanığa geçer (shifting of the evidential burden). Sanığın karşı şahadet sunmaması mutlaka suçlu bulunacağı sonucunu doğurmasa da, karşı şahadet sunmadığı takdirde suçlu bulunma olasılığı daha yüksektir. Sanık, karşı şahadet sunsun veya sunmasın, kendisine geçen şahadet sunma yükümlülüğünü yerine getirsin veya getirmesin, Mahkeme, davanın sonunda, mevcut

tüm şahadeti değerlendirerek kararını verir; Sanığın itham edildiği suçu işlediğini makul şüphenin ötesinde kanıtlanmış bulursa Sanığı mahkûm eder, yok eğer, tüm şahadet ışığında makul bir şüphe kalırsa, şüphenin menfaatini Sanığa tanıyarak Sanığı beraat ettirir.

Sanık, itham edildiği suçu işlemediğine yönelik izahat verebilir veya olgusal iddialar ileri sürebilir. Sanık bir izahat ileri sürdüğünde, bu izahatın, Mahkeme tarafından ele alınıp tezekkür edilebilmesi için, değer taşıyabilen şahadetle desteklenmesi gerekir. Değer taşıyan şahadet Savcılık tanıklarının çapraz sorgulanması ile, Sanığın şahadet vermesi ile veya, savunma tanıklarının şahadeti ile veya, her üçünün birleşimi ile, Mahkemeye sunulabilir. Sanık, Savcılık tanıklarının çapraz sorgulanmasında, veya tanık dinlettirerek veya kendisi şahadet vererek, olgusal iddialar ileri sürebilir. Sanık ileri sürdüğü olguları, izahatı, makul şüphenin ötesinde kanıtlamakla yükümlü değildir. Mahkeme, Sanığın ileri sürdüğü ve değer taşıyan şahadetle desteklenen olguların, izahatın, doğru olma olasılığı olduğuna kanaat getirirse veya ileri sürülen olgular, izahat, makul bir şüphe yaratırsa, Sanığın suçlu olduğu makul şüphenin ötesinde kanıtlanamadığından, Sanığın beraat ettirilmesi gerekir.

Woolmington v. D.P.P. (1935) A.C. 462, H.L:

“ Throughout the web of the English criminal law one golden thread is always to be seen, that is the duty of the prosecution to prove the prisoner's guilt. If at the end of and on the whole of the case, there is a reasonable doubt, created by the evidence given either by the prosecution or the prisoner, the

prosecution has not made out the case and the prisoner is entitled to an acquittal".

Savcılık, Sanığın suçlu olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtlamakla yükümlüdür. Savcılık, Sanığın suçlu olduğunu her türlü şüphenin ötesinde, her türlü şüpheden ari, kanıtlamakla yükümlü değildir. Mahkeme, önündeki tüm şahadeti değerlendirdikten sonra, Sanığın itham edildiği suçu işlediğini makul şüphenin ötesinde kanıtlanmış bulursa, Sanığı mahkûm eder; davanın sonunda makul bir şüphe kalırsa, şüphenin menfaatini Sanığa tanıyarak, Sanığı beraat ettirir.

Makul şüphe ile ilgili, benimseyip onayladığımız aşağıdaki tanımlar yapılmıştır.

R v. Gray (1973) 58 Cr. App. Rep. 177:

" Reasonable doubt is a doubt based upon good reason and not a fanciful doubt".

R.v. Yap Chuan Ching (1976) 63 Cr. App. Rep.7,C.A:

" It is the duty of the prosecution to prove the charge on the whole of the evidence beyond a reasonable doubt. A reasonable doubt, as has been said, is a doubt to which you can give reason as opposed to a mere fanciful sort of speculation".

Sanığa menfaati verilmesi gereken şüphe, Mahkeme önündeki değer taşıyan şahadetten kaynaklanan makul şüphedir, şahadet dışı olasılıkların doğurduğu, hayal ürünü olan şüphe değildir.

Mancini v. D.P.P. (1941) 3 All E.R. 272 at 279 H.L:

“ The duty of the jury to give the accused the benefit of the doubt is a duty which they should discharge having regard to the material before them, for its is on the evidence, and the evidence alone, that the prisoner is being tried, and it would only lead to confusion and possible injustice if either Judge or jury went outside it”.

Eğer davanın sonunda maktulu Sanığın öldürdüğü konusunda şahadetten kaynaklanan, şahadetten doğan makul bir kuşku kalırsa, bu, Savcılığın ikna etme yükümlülüğünü (legal or persuasive burden) yerine getiremediğini, yani, Sanığın maktulu öldürdüğünü makul şüphenin ötesinde kanıtlayamadığını gösterir ve kuşkunun menfaatini Sanığa vererek Sanığı beraat ettirmek gerekir.

Bu davada, Sanığın, olayın tahkikat memuru Müf. Mv. Soyalan’a verdiği bir açık ifade vardır. Bu açık ifadesinde Sanık, 14.45 raddelerinde dükkânına dönmek için maktulun arabası ile mandıralardan ayrıldıklarını, yolda, anayol üzerindeki yarım inşaatın yanında, arabaya bir asker aldıklarını, kendisi Alayköy’de Ömür Ticaret önünde arabadan indikten sonra arabanın dükkânının önündeki yoldan sağa dönüp ayrıldığını söylemektedir. Yukarıda daha önce de belirttiğimiz gibi, Savcılık, Ağır Ceza Mahkemesinde, maktulun en son Sanık ile birlikte, maktulun aracı Radar’a giden yola girerken, görüldüğü iddiasında bulunmuştur. Bu iddia, Mahkemenin şahadetini doğru kabul ettiği, Savcılık tanığı Mustafa Çakmak’ın şahadetine dayanmaktadır ve bu noktadan sonra maktulu

gören bir tanık yoktur. Mahkeme Sanığın açık ifadesinde ileri sürdüğü yukarıdaki olgusal iddiaların, yani, maktul ile mandıralardan dükkânına dönerken arabaya bir asker aldıkları ve kendisi Ömür Ticaret önünde indikten sonra arabanın dükkânı önündeki yoldan sağa dönüp ayrıldığı iddialarının, doğru olma olasılığı olduğuna kanaat getirirse veya bu iddialar makul bir şüphe yaratırsa, Savcılığın, maktulun en son Sanıkla birlikte görüldüğü iddiası, makul şüphenin ötesinde kanıtlanmış olmaz.

Mustafa Çakmak, mandıralardan hareket eden maktulun kamyonetinin Radar'a giden yola girdiğini söylemiştir. Sanık, açık ifadesinde, dükkânına dönmek için mandıralardan ayrıldıklarını, Alayköy'e giden anayol üzerindeki yarım inşaatın yanında arabaya bir asker aldıklarını söylemektedir. Radar'a giden yol mandıralar ile konu yarım inşaat arasında bir yerdedir, aynı şekilde konu yarım inşaat Alayköy ile Radar'a giden yol arasında bir yerdedir. Ağır Ceza Mahkemesinin de doğru olarak kabul ettiği gibi mandıralardan hareket edip Radar'a giden yola giren bir araç mandıralardan Alayköy'e giden anayol üzerindeki yarım inşaatın önünden geçmez, geçemez.

Savcılığın, maktulun aracının en son Radar'a giden yola girerken görüldüğü iddiasını değerlendiren Ağır Ceza Mahkemesi, yukarıda daha önce de belirttiğimiz gibi, Radar'a giden yola giren aracın geri dönmesini engelleyecek bir durum olmadığını, aracın geri dönmesi halinde Mustafa Çakmak'ın bunu göremeyeceğini, aracın Radar'a giden yoldan geri dönüp Sanığı indirmiş olma olasılığının bulunduğunu kararında ifade etmişti. Ağır

Ceza Mahkemesinin konu ettiği olasılık şahadetten kaynaklanan, şahadetin ortaya koyduğu bir olasılık değildir ve yine yukarıda daha önce belirttiğimiz gibi Ağır Ceza Mahkemesi önünde, Mahkemeyi böyle bir olasılığı tezekkür etmeğe davet edecek şahadet yoktur. Sanık, açık ifadesinde, Radar'a giden yola girdik ancak geri döndük, demiyor, dolaylı olarak dahi, söylediklerinden böyle bir olgu çıkarılamaz.

Mandıralar ile Sanığın Alayköy'deki dükkânı arasındaki mesafe 1.5 kilometre kadardır. Sanığın açık ifadesinde söylediği gibi, dükkânına dönmek için 14.45 raddelerinde mandıralardan hareket etmişler ve yolda arabaya bir de asker almışlarsa, Sanık Ömür Ticaret önünde araçtan indiğinde saatin 14.47 raddelerinde olması gerekir. Lefkoşa Devlet Hastahanesi ile Alayköy T kavşağı arasındaki mesafe saatte 70-80 kilometre hız yaparak, maktulun kamyoneti ile 7-8 dakika aldığına göre, kamyonet o noktadan o anda Lefkoşa Devlet Hastahanesine hareket etse, ancak 14.55 raddelerinde hastahane de olabilir. Savcılık tanığı Gülbiz Çobanoğlu maktulun kamyonetini saat 14.55 raddelerinde Talasamia Merkezi yanında park halinde gördüğünü söylüyor. Maktulun bıçaklanarak öldürüldüğü, cesedin kamyonetin kasasında taşınıp Karatepe mevkiine bırakıldığı ve sonra kamyonetin Lefkoşa Devlet Hastahanesi alanı içerisinde Talasamia Merkezi yanına park edildiği dikkate alındığında, maktulun mandıralardan 14.45 raddelerinde ayrıldığı, maktulun kamyonetinin 14.47 raddelerinde Ömür Ticaret önünde olduğu doğru olamaz.

Bu konuda 13.7.1997 tarihinde öğleden sonra Sanığı dükkânına yürüyerek gelirken gören Bülent Konyalı'nın,

Rıfat Kamçılı'nın ve Sami Dağgöl'ün şahadetleri de dikkate alınmalıdır. Bu tanıkların şahadetlerini yukarıda daha önce verdik. Bu tanıkların şahadeti ışığında Sanığın 13.7.1997 tarihinde öğleden sonra dükkânına saat 15.00'den önce döndüğünü söylemek mümkün değildir. Sanık, açık ifadesinde söylediği gibi kamyonetten Ömür Ticaret önünde inmişse saatin 14.47 raddelerinde olması ve Sanığı yürüyerek dükkânına gelirken gören Bülent Konyalı, Rıfat Kamçılı ve Sami Dağgöl'ün de Sanığı bu raddelerde görmeleri gerekir; halbuki bu tanıkların Sanığı gördükleri saat 15.00'den önce değil, 15.00 sonrasıdır. Yine, Sanığı yürüyerek dükkânına gelirken gören bu tanıklar bir kamyonet görmediklerini, var olsaydı görebileceklerini ifade etmişlerdi.

Sanığın Müf.Mv. Soyalan'a verdiği açık ifadede önce, henüz maktulun kamyoneti Talasamia Merkezi yanında bulunmadan, PM Hasan Berhas'a verdiği bir başka açık ifade vardır. Sanık bu açık ifadesinde de yolda arabaya bir asker aldıklarını, maktulun kendisini dükkânına getirip bıraktığını ve saat 15.00 raddelerinde asker ile birlikte yanından ayrıldığını söylemektedir. Sanığın bu açık ifadesinde söylediklerine göre maktulun aracı saat 15.00 raddelerinde Alayköy'de dükkânı önündedir. Maktulun bıçaklanarak öldürüldüğü, cesedi kamyonetin kasasında taşındığı ve Karatepe mevkiine bırakıldığı, üstelik kamyonetin 14.55 raddelerinde Talasamia Merkezi yanında park halinde görüldüğü dikkate alındığında Sanığın bu açık ifadesinde de maktul ve askerle ilgili söylediklerinin doğru olma olasılığı yoktur.

Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada Sanık şahadet vermemiştir. Sanık yemin almadan, sanık kutusundan, bir beyanda bulunmuş, suçsuz olduğunu, polise verdiği açık ifadesinde söylediklerini tekrarladığını beyan etmiştir. Yemin tahtında şahadet vermemek, yemin almadan sanık kutusundan Mahkemeye beyanda bulunmak, Ceza Usul Yasasının Sanığa tanıdığı bir hakkın kullanımımıdır. Mahkeme, salt tanık kürsüsüne geçmemiş, yemin tahtında şahadet vermemiş olmasından, Sanığın suçlu olduğu çıkarımını yapmamalıdır.

R v. Bathurst (1968) 1 All E.R.1175, at 1178:

“ The accused is not bound to give evidence, he can sit back and see if the prosecution have proved their case, while the jury have been deprived of the opportunity of hearing his story tested in cross-examination, the one thing that they must not do is to assume that he is guilty because he has not gone into the witness box”.

Sanığın, sanık kutusundan yemin almadan yaptığı beyanın şahadet olup olmadığı ve buna ne değeri verilebileceğı bir süre tartışma konusu olmuşsa da, Mahkemenin, Sanığın bu yeminsiz beyanını, bir tür şahadet olarak kabul edip tüm şahadetle birlikte tezekkür etmesi ve tüm şahadet ışığında, bu beyana takdirine göre uygun göreceğı değeri vermesi yıllar önce ilke olarak yerleşmiş ve uygulanmıştır. İlke olarak, yemin tahtında verilmeyen ve doğruluğı çapraz sorgulama ile sınanmayan bir beyan, yemin tahtında verilen şahadet kadar ikna edici kabul edilmez; yemin tahtında verilen ve çapraz sorgudan geçen bir şahadete, güvenilir

bulunduğu takdirde, yeminsiz bir beyandan daha fazla ağırlık verilir.

Cross on Evidence, 4. bası, sayfa 165:

“ It is sometimes said that the accused’s unsworn statement is not evidence in the case but something more like the arguments of counsel, the closest analogy being a speech in which it is suggested to the jury that certain things compatible with the accused’s innocence might have happened. It has, however, been held by the Court of Criminal Appeal that it is a misdirection to instruct the jury in these terms for, although the statement is clearly not evidence in the sense of sworn evidence that can be cross-examined, ‘it is evidence in the sense that the jury can give to it such weight as they think fit’”.

Ceza İstinaf 29/73:

“ Hiç şüphe yoktur ki, yeminsiz verilen ifade yemin tahtında verilen şahadet kadar kıymet taşımaz, ancak böyle bir ifadede söylenenler yemin tahtında verilen başka herhangi bir şahadet tarafından da desteklenirse, o zaman bu gibi ifade de bir değeri taşıyabilir”.

R v. Coughlan (1976) Crim. L.R. 629:

“ In preserving the right to make an unsworn statement the Criminal Evidence Act tacitly indicated that something of possible value to the defendant was being retained. What was said in a statement was not to be altogether brushed aside, but its potential effect was persuasive rather than

evidential. It could not prove facts not otherwise proved by the evidence but it might show the evidence in a different light. The jury should be invited to consider the statement in relation to the evidence as a whole. It was perhaps unnecessary to tell them whether or not it was evidence in the strict sence but it was right to tell them that a statement not sworn to, and not tested by cross-examination, had less cogency than sworn evidence”.

Yukarıda belirttiklerimizin tümü ışığında, Sanığın mandıralardan ayrıldıktan sonra maktulun arabasına bir asker aldığı, kendisi Ömür Ticaret önünde arabadan indikten sonra maktulun asker ile birlikte dükkânının önündeki yoldan sağa dönüp ayrıldığı iddiasının doğru olma olasılığı olmadığı inancındayız. Maktulun eşine, maktulu soruşturmak için Alayköy’e gelen yakınlarına, kasap Ali Tilki’ye, açık ifade verdiği P.M. Berhas ile Müf.Mv. Soyalan’a maktulun arabasına asker aldığını söyleyen Sanık, yalan söylemiştir.

Sanığın Mahkeme dışı söylediği yalanlar Sanığın suçlu olduğunun göstergesi olarak değerlendirilebilir. Sanığın Mahkeme dışı söylediği yalanların Sanığın suçlu olduğunun göstergesi olarak değerlendirilebilmesi için aşağıdaki konuların dikkate alınması gerekir.

- 1- Yalan kasıtlı olarak söylenmiş olmalı,
- 2- Yalan davada önem taşıyan bir konuda söylenmiş olmalı,
- 3- Yalan masum kabul edilebilecek bir maksatla söylenmiş olmamalı. Yalanın arkasında yatan maksat.

Mawary Khan v. Regina (1967) 1 All E.R.80

“ The recourse to falsehood leads fairly to an inference of guilt.”

R v. Lucas (1981) 2 All E.R. 1008, at 1011:

“ To be capable of amounting to corroboration the lie told out of court must first of all be deliberate. Secondly it must relate to a material issue. Thirdly the motive for the lie must be a realisation of guilt and fear of the truth.”

R v. Goodway (1993) 4 ALL E.R., 894:

“ Whenever a lie told by an accused is relied on by the Crown, or may be used by the jury to support evidence of guilt, as opposed merely to reflecting on his credibility (and not only when it is relied on as corroboration or as support for identification evidence) a direction should be given to jury that (1) the lie must be deliberate and must relate to a material issue (2) they must be satisfied that there was no innocent motive for the lie, reminding them that people sometimes lie, for example, in an attempt to bolster up a just cause, or out of shame or a wish to conceal disgraceful behaviour....”

Adrian Keane, The Modern Law of Evidence, 4. bas1, Sayfa 16:

“ Lies – Lies told by an accused may indicate a consciousness of his guilt and although, on their own, they do not make a positive case of any crime, in appropriate circumstances they may be relied upon by the prosecution as evidence supportive of guilt.”

Gerçeği soruşturanlara kasıtlı öylenen bir yalanın amacı gerçeği soruşturanları gerçeğe giden yoldan saptırmak, gerçeğin ortaya çıkarılmasını engellemektir. Sanık, maktulün aracına yolda bir asker aldığı yalanını öyleyerek, maktul ile en son kendisinin görüldüğü gerçeğini ortadan kaldırmak, olayı soruşturanları başka kulvarlara saptırmak istemiştir.

Sanığın açık ifadesinde öylediği, aleyhindeki davalarla yakın ilişkili hiçbir konu, Mahkeme önündeki şahadetle desteklenmemektedir. Sanığın açık ifadesinde yer alan, ceset mahallinde bulunan kendisine ait bıçağı daha önce maktule hediye ettiği iddiası da, şahadetle desteklenmediği gibi, maktulün eşinin, oğlunun ve kızının yemin tahtında verdikleri şahadet, bu iddiayı çürütmektedir.

Mahkeme önündeki şahadeti bir bütün olarak ele alıp değerlendirdiğimiz zaman, şahadet ışığında, aşağıdakileri makul şüphenin ötesinde kanıtlanmış buluruz.

Sanık, 13.7.1997 tarihinde, gelebildiği takdirde, kendisine ödeme yapacağını öyleyerek maktulu Alayköy'e davet etti. Maktul kamyoneti ile 14.00 raddelerinde Sanığın Alayköydeki kasap dükkânına gitti. Dükkânda Sanık maktule 260,000,000 TL ödeme yaptı. Sanık ile maktul, maktulün arabasında mandıralara gittiler. Mandıralarda, Sanık ile maktul arasında bir tartışma oldu. Saat 14.30 raddelerinde maktulün arabası mandıralardan ayrıldı ve Radar'a giden yola girdi. Arabayı maktul kullanıyor, Sanık da solunda oturuyordu. Maktulün kamyoneti saat 14.55 raddelerinde Lefkoşa Devlet Hastahanesi alanı içerisinde Talasamia Merkezi yanında park halinde görüldü. Yine saat

14.55 raddelerinde, Lefkoşa Devlet Hastahanesinde çalışan hemşire Fatma Türkkal, Sanığı Talasamia Merkezi yanında arabasına aldı ve Alayköy girişindeki T kavşağına kadar götürdü. Alayköy T kavşağında arabadan inen Sanık yürüyerek dükkânına gitti.

14.7.1997 tarihinde maktulu soruşturanlara Sanık, bir gün önce dükkânına dönmek için maktul ile mandıralardan ayrıldıklarında, anayol üzerinde bulunan yarım inşaatın yanından maktulun arabaya bir asker aldığını, kendisini dükkânı önünde indirdikten sonra, Güzelyurt'a gideceğinden anayola kadar götürülmesini isteyen askerle maktulun, devam edip gittiklerini söyledi.

14.7.1997 tarihinde maktulun cesedi Karatepe mevkiinde bulundu. PÇ Dinarlı saat 19.55'de cep telefonu ile cesedin bulunduğunu Müf.Mv. Soyalan'a bildirdi. Müf. Mv. Soyalan o an Alayköy Karakolunda Sanıktan açık ifade alıyordu. İfadenin tamamlanması ile Müf.Mv. Soyalan PM. Yusuf Türkkal'a Sanıkla çavuş odasında kalması için talimat verdi ve ceset mahalline ayrıldı. Maktul karnından ve göğsünden bıçaklanarak öldürülmüştü. Ceset mahallinde, cesedin 20 metre kadar doğusunda, bir hendek içerisinde, siyah saplı bir kasap bıçağı bulundu. Maktulun karnında ve göğsündeki yaralar bu bıçakla yapılabilir. Bu bıçak Sanığa aittir.

Saat 22.30 raddelerinde ceset mahallinden Alayköy Karakoluna dönen PM Hasan Berhas, Sanıkla PM Türkkal'ın bulundukları çavuş odasına girdi. Cep telefonu çalan PM Türkkal konuşmak için odadan çıktı, Sanık PM Berhas'a önce "cesedi buldunuz mu" diye sordu, bulduk yanıtından sonra "bıçağı buldunuz mu?" diye sordu, daha sonra da "Hasan,

ben bu adama bir 15 gün evvel bıçak hediye etmiştim, o bıçağın üzerinde parmak izlerim çıkarsa başım ağrımazın” dedi. Ceset mahallinden Alayköy Karakoluna bıçakla ilgili herhangi bir bilgi verilmemişti.

Sağ direksiyon olan maktulün aracının sürücü koltuğunun sol kısmında, sürücü koltuğu ile solundaki koltuk arasında bulunan ve oturmak için üzerine yastık konan teneke ile yastık üzerinde, kamyonetin kasasının arka kapağı iç yüzeyinde maktule ait kan lekeleri saptandığını, keza, maktulün sol göğüs yan tarafında ve sol meme altında kesik yaralar bulunduğunu göz önüne aldığımızda, maktulün ilk bıçak darbelerini kamyonetin sürücü koltuğunda otururken sol tarafından aldığı, cesedin, kamyonetin kasasında taşınıp Karatepe mevkiine bırakıldığı ve kamyonetin oradan Lefkoşa Devlet Hastahanesine sürülüp Talasamia Merkezi yanına park edildiği hususlarında kesin bulguya varırız.

Ağır Ceza Mahkemesi önündeki şahadetin, doğruluklarını makul şüphenin ötesinde kanıtlamağa yeterli olduğu olguları, özetle aşağıdaki şekilde toparlayabiliriz.

1- Maktul ile Sanık en son, 13.7.1997 tarihinde, 14.30 raddelerinde, maktulün kamyonetinde, kamyonet Radar’a giden yola girerken, birlikte görüldüler,

2- Saat 14.55 raddelerinde maktulün kamyoneti Talasamia Merkezi yanında park halinde görüldü,

3- Mandıralardan Radar’a, oradan Karatepe’ye ve Karatepe’den Lefkoşa Devlet Hastahanesine, maktulün kamyoneti ile, toprak yollarda saatte 40 kilometre, asfalt yolda saatte 70-80 kilometre hız yaparak, 19 dakikada gidilebilir,

4- Kamyonetin sürücü koltuğunun sol yanında, iki koltuk arasında bulunan tenekede ve teneke üzerindeki yastıkta, kamyonetin kasasının arka kapağının iç yüzeyinde maktule ait kan lekeleri vardır,

5- Saat 14.55 raddelerinde, Lefkoşa Devlet Hastahanesinde çalışan hemşire Fatma Türkkal, Sanığı, Talasamia Merkezi yanından arabasına alır ve Alayköy T kavşağına kadar götürür,

6- 14.7.1997 tarihinde akşam üzeri maktulun cesedi Lefkoşa – Güzelyurt anayolu üzerinde bulunan Hacı Ali Yem Fabrikası arkasında, Karatepe mevkiinde bulunur,

7- Cesedin 20 metre kadar doğusunda, bir hendek içerisinde, Sanığa ait, kasapların et kesmekte kullandıkları, bir bıçak bulunur,

8- Sanık maktulu soruşturan ailesine, yakınlarına ve polise, mandıralardan dükkânına dönerken, yol üzerinde bulunan yarım inşaat yanından maktulun arabaya bir asker aldığı, kendisinin Ömür Ticaret önünde arabadan indiği ve maktul ile askerin dönüp ayrıldıkları yalanını söyler,

9- Alayköy Karakoluna ceset mahallinde bulunan bıçakla ilgili bilgi gelmeden, maktulun nasıl ve ne ile öldürüldüğünü bilemeyecek durumda olması gereken Sanık, PM Berhas'a "bıçağı buldunuz mu?" diye sorar.

Sanığın itham edildiği suçları işlediğini kanıtlamak için Savcılığın Ağır Ceza Mahkemesine sunduğu şahadetin çevre şahadet olduğu görülmektedir. Çevre şahadet, kanıtlanması gereken olgunun varlığını doğrudan ortaya koymayan ancak Mahkemenin, bu olgunun varlığı hakkında karar verebilmesini sağlayan şahadettir. Çevre şahadet parça parça alındığında, hiçbir parça Sanığın suçlu olduğunu ikna edici biçimde ortaya koymaya yeterli olmayabilir, ancak tüm parçalar yerlerine

yerleştirildikten sonra, çevre şahadet bir bütün olarak değerlendirildiğinde, tümü, Sanığın suçlu olduğunu kuvvetle ortaya koyabilir.

Yukarıda sıraladığımız olgulardan bir sonuç çıkarmadan önce Sanığın, 14.7.1997 gecesi Alayköy Karakolunda PM. Hasan Berhas'a dile getirdiği endişesi üzerinde durmak isteriz. Sanık, bıçak bulundu mu sorusuna bulundu yanıtını aldıktan sonra, "Hasan, ben bu adama bir 15 gün evvel bıçak hediye etmiştim, o bıçağın üzerinde parmak izlerim çıkarsa başım ağrımasın" diyor. Ne tesadüftür ki ceset mahallinde bulunan bıçak Sanığın maktule hediye ettiğini iddia ettiği bıçaktır.

Yukarıda sıraladığımız olgulardan aşağıdaki sonuçları çıkarırız. Sanık 13.7.1997 tarihinde, maktule telefon ederek gelebildiği takdirde kendisine ödeme yapacağını söyler. Maktul kamyoneti ile Sanığın Alayköy'deki dükkânına gider. Sanık maktule 260,000,000TL nakit ödeme yaptıktan sonra maktul, Hasan Yenen'in mandırasındaki hayvanlara bakmak ister. Sanık ile maktul, maktulun kamyoneti ile köy dışındaki mandıralara giderler. Hasan Yenen'in mandırasında Sanıkla maktul arasında bir tartışma olur, Sanık maktule küfreder. Saat 14.30 raddelerinde, yanında Sanık olduğu halde, maktul kamyoneti ile mandıralardan ayrılır. Maktul kamyoneti ile Radar'a giden yola girer. Amerikan Radar istasyonu yanında, Sanık önce kamyonet içinde, maktul sürücü koltuğunda otururken, maktule birkaç bıçak darbesi vurur. Sanık maktulu karnından, göğsünden bıçaklayarak öldürür ve cesedini kamyonetin kasasına yerleştirir. Sanık maktulun kamyoneti ile Lefkoşa – Güzelyurt anayolu üzerindeki Hacı Ali Yem Fabrikası arkasındaki Karatepe mevkiine gider, maktulun

cesedini kamyonetin kasasından indirip oraya bırakır, maktulu öldürdüğü bıçağı da cesedi bıraktığı yerin 20 metre kadar doğusundaki bir hendek içerisine fırlatıp atar. Sanık maktulun kamyoneti ile Lefkoşa Devlet Hastahanesine gider, kamyoneti Talasamia Merkezi yanına park eder. Daha önce telefonda konuşup anlaştığı Alayköy’de sakin Lefkoşa Devlet Hastahanesinde çalışan hemşire Fatma Türkkal saat 14.55 raddelerinde Sanığı Talasamia Merkezi yanından arabasına alır ve Alayköy girişindeki T kavşağına kadar götürür. Alayköy T kavşağında Fatma Türkkal’ın arabasından inen Sanık yürüyerek 15.10 raddelerinde dükkanına gider.

Yukarıda daha önce verdiğimiz olguları makul şüphenin ötesinde kanıtlayan, Ağır Ceza Mahkemesi önündeki şahadet, Sanığın, Amerikan Radar İstasyonu yanında, bıçaklamak sureti ile maktulun ölümüne neden olduğunun dışında, değer taşıyan şahadetle desteklenen, makul bir başka olasılığa açık değildir. Savcılığın Ağır Ceza Mahkemesi önüne getirdiği şahadeti, Sanığın, Amerikan Radar İstasyonu yanında, vücudunun çeşitli yerlerine bıçak sokmak suretiyle, maktulun ölümüne sebep olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtlayıcı buluruz. Bu bulgumuz ışığında, Sanığı, aleyhindeki ikinci davadan beraat ettiren Ağır Ceza Mahkemesi kararını bozar ve Sanığı aleyhindeki ikinci davadan, yani, 3/62 ve 22/89 sayılı Yasalar ile tadil edilen Bölüm 154 Ceza Yasasının 205(1) maddesine aykırı 13.7.1997 tarihinde, Alayköy’de, Amerikan Radar İstasyonu yanında, vücudunun çeşitli yerlerine bıçak sokmak suretiyle Dört yol sakini İsmail Fidan’ın ölümüne sebep olmaktan mahkûm ederiz.

Sanık, aleyhindeki üçüncü dava ile, Bölüm 154 Ceza Yasasının 282 ve 283. maddelerine aykırı İsmail Fidan'dan toplam 260,000,000TL nakit parayı sirkat etmek ve sirkattan önce İsmail Fidan'a fiili şiddet kullanmakla itham edilmektedir. Bölüm 154 Ceza Yasasının 282. maddesi aynen aşağıda verildiği gibidir:

“ 282 – Any person who steals anything, and, at or immediately before or immediately after the time of stealing it, uses or threatens to use actual violence to any person or property in order to obtain or retain the thing stolen or to prevent or overcome resistance to its being stolen or retained, is guilty of the felony termed robbery.”

Ceza Yasasının 282. maddesi altında her kim birşey sirkat eder ve sirkat anında veya hemen öncesinde veya hemen sonrasında, sirkat ettiğini elde etmek veya onu elde tutmak için veya sirkat edilmesine veya elde tutulmasına karşı direnci önlemek veya yenmek için herhangi bir kişiye veya mala karşı fiili şiddet kullanır veya kullanma tehdidinde bulunursa soygun denen ağır bir suç işlemiş olur.

Soygun suçunda, şiddetin, sirkat edileni elde etmek veya elde tutabilmek için veya sirkat edilmesine veya elde tutulmasına karşı direnci önlemek veya yenmek için kullanılmış olması gerekir.

Savcılık tanığı, dükkânda Sanığa yardımcı olan, Sami Dağgöl'e göre, Sanık maktule, mandıralara gitmeden önce, 260,000,000 TL nakit ödeme yapmıştır. Ne cesedin üzerinde ne de maktulun kamyonetinde bu para bulunamamıştır. Ağır

Ceza Mahkemesi önündeki şahadet bir bütün olarak değerlendirildiğinde, şahadetten, maktule ödediği 260,000,000TL nakit parayı, maktulu öldüren Sanığın aldığı çıkarımı makul olarak yapılabilir. Şahadetin bu parayı Sanığın aldığını makul şüphenin ötesinde kanıtlamaya yeterli olup olmadığı bir yana, şahadet, Sanığın maktulu bu parayı sirkat etmek için öldürdüğünü de ortaya koymamaktadır. Mevcut şahadetten Sanığın maktulu bu parayı sirkat etmek için öldürdüğü çıkarımı yapılabilirse de şahadet sadece bu çıkarıma açık değildir ve Sanığın maktulu bu parayı sirkat etmek için öldürdüğünü makul şüphenin ötesinde kanıtlayıcı ağırlıkta değildir. Sanık, Hasan Yenen'in mandırasında maktul ile tartışmasından kaynaklanan bir öfke sonucu maktulu öldürmüş ve o an kafasında böyle bir düşünce olmamasına rağmen, maktulu öldürdükten sonra üzerindeki parayı da almayı düşünmüş olabilir.

Sanık aleyhindeki birinci dava 3/62 ve 22/89 sayılı Yasalar ile tadil edilen Bölüm 154 Ceza Yasasının 203 ve 204. maddelerine aykırı taammüden cinayettir. Sanık, vücudunun çeşitli yerlerinden bıçaklamak suretiyle İsmail Fidan'ın ölümüne sebep olmuştur. Sanık maktulu taammüden mi öldürmüştür? Bir cinayetin taammüden işlendiğinin söylenebilmesi için, cinayeti işleyen, maktulu öldürmeyi önceden tasarlaması, planını uygulamaya koyması ve cinayeti tasarladığı an ile işlediği an arasında, soğukkanlı bir şekilde düşünebilmesi ve arzu ettiği takdirde bu cinayeti işlemekten vazgeçebilmesi için yeterli bir sürenin olması ve buna rağmen tasarısından, planından geri dönmeyerek cinayeti işlemiş olması gerekir. Taammüd unsuru, diğer birçok dava yanında, R v. Shaban, 8 C.L.R.,82; Derviş Halil v. The Republic, 1961.

C.L.R.432; Anastassiades v. The Republic, (1977) 2 C.L.R. 97; Koufou v. The Republic, (1984) 2 C.L.R.165; Yargıtay/Ceza 35/86 (D.8/87) davalarında işlenmiştir.

Kıbrıs Yüksek Mahkemesi, 1908 yılında, R v. Shaban, 8 C.L.R.82 davasında taammüd ile ilgili aşağıdakileri ifade etmiştir:

“ The question of premeditation is a question of fact. A test often applicable in such cases is whether in all the circumstances a man has had sufficient opportunity after forming his intention to reflect upon it and relinquish it.

Much must depend on the condition of the person at the time – his calmness of mind, or the reverse. There might be a case in which a man has an appreciable time between the formation of his intention and the carrying of it into execution, but he might not be in such a condition of mind as to be able to consider it.

On the other hand, a man might be in such a calm and deliberate condition of mind that a very slight interval between the formation of the intention and its execution might be sufficient for premeditation”.

Derviş Halil v. The Republic, 1961 C.L.R. 432 davasında da Zekâ Bey taammüd ile ilgili aşağıdakileri söylemiştir:

“ The phrase ‘premeditated homicide and murder’ unlike the phrase ‘malice aforethought’ is not a term of art and it has to be taken in its ordinary meaning. When a person makes up his mind either by an act or omission to cause the death of another person and notwithstanding that he has time to reflect on

such decision and desist from it, if he so desires, goes on and puts into effect his intent and deprives another of his life, that person commits a premeditated homicide or murder which entails capital punishment.”

Suçun diğer tüm unsurları gibi taammüd unsuru da Savcılık tarafından makul şüphenin ötesinde kanıtlanmalıdır. Çoğu kez taammüd unsurunu kanıtlamak için Savcılık Mahkemeye sunduğu çevre şahadete dayanır. Savcılık, Sanığın maktulu öldürmek için bir nedeni olduğunu, suçun işlenmesinden önce yapılan hazırlıkları ortaya koyan şahadet sunar ve Mahkemeyi, bu şahadetten, taammüd unsurunu bulmağa davet eder.

Savcılık bu davada şahadetle ortaya koyduğu aşağıdaki hususları Mahkemenin dikkatine getirerek, Mahkemeyi, bu hususlardan taammüd unsurunun kanıtlandığı kararına varmağa davet etti:

- 1- Sanığın maktule ve başka kişilere borçlu olması,
- 2- Sanığın bir pazar günü maktule telefon ederek, Alayköy’e gelirse ona ödeme yapacağını söyleyerek, maktulu Alayköy’e getirtmesi,
- 3- Sanığın telefonla Fatma Türkkal’ı hastahaneden araması ve ondan kendisini 14.30 – 14.45 raddelerinde arabası ile Alayköy’e götürmesini istemesi.

Yukarıda sıralananlar, Savcılığa göre, Sanığın maktulu önceden tasarlayarak öldürdüğünü ortaya koymaktadır.

Sanık 13.7.1997 tarihinde görevde olan Alayköy sakini hemşire Fatma Türkkal’ı telefonla hastahaneden aramış, Fatma’nın hastahaneye o gün arabası ile gittiğini

öğrendikten sonra 14.30 – 14.45 raddelerinde geleceğini söyleyerek kendisini beklemesini ve Alayköy'e götürmesini istemiştir. Sanığın, önce, kendisine ödeme yapacağını söyleyerek maktulu Alayköy'e davet ettiği, sonra Fatma'yı aradığı göz önüne alındığında, Sanığın maktulu öldürmeyi maktulu Alayköy'e davet ettiği andan tasarlamış olduğu sonucuna varılabilir; ancak, Sami Dağgöl'ün şahadetine göre, Hasan Yenen'in mandırasına hayvan bakmağa gideceğini söyleyen maktul Sanıktan kendisine yardımcı olmasını istemiş, Sanık ise, işi olduğunu söyleyerek maktulle mandıralara gitmek istememiş, maktulun ısrarı üzerine gitmiştir. Sami Dağgöl'ün bu şahadeti, Savcılığın, Sanığın maktulu önceden tasarlayarak öldürdüğü iddiasına kuşku düşürmektedir.

Taammüdle ilgili üzerinde durulması gereken bir diğer husus da Sanık ile maktulun Hasan Yenen'in mandırasında tartışmış olmaları, Sanığın maktule küfretmesidir. Aralarındaki tartışmanın nedeni, ne hakkında tartıştıkları, Sanığın maktule neden küfrettiği, şahadetten görülmemektedir. Şahadet, aralarındaki tartışmadan doğan bir öfke sonucu Sanığın maktulu öldürmüş olabileceği sonucuna varılmasına da açıktır. Sanık, maktulu öldürmeyi, tartıştıkları an kafasına koymuş ise, hem Sanığın, öfkesi nedeni ile serinkanlı düşünemeyecek konumda olması, hem de, o an ile cinayetin işlendiği an arasında Sanığın düşünebileceği ve arzu ettiği takdirde bu cinayetten dönebileceği kadar bir süre olmadığı, göz önüne alınırsa, taammüdün kanıtlandığını söylemek zordur.

Yukarıda belirtilenler ışığında Ağır Ceza Mahkemesinin 1 ve 3. davalardan verdiği beraat kararına karşı istinaf reddedilir.

Sanık avukatı, Sanığa mahkûm edildiğı 2. davadan bir ceza takdir etmeden önce Mahkememize hafifletici nedenleri sunmuştur.

Sanık kanunsuz bir fiille, yani, vücudunun çeşitli yerlerinden bıçaklamak sureti ile Dörttyol sakini İsmail Fidan'ın ölümüne sebep olmuştur. Sanık İsmail Fidan'ın yaşamına son vermiştir. Yaşam hakkı Anayasamızın Temel Haklar başlığı altında yer alan, üzerine titrememiz ve korunması için mutlak özen göstermemiz gereken bir haktır. Bir kişinin yaşam hakkını kanunsuz eylemi ile sona erdiren bir başka kişiye, yaşam hakkına verilen değer ile doğru orantılı ceza verilmesi gerekir. Bu meselede Mahkememizin Sanığa mahkûm olduğu suçtan takdir ettiği ceza 14 yıl hapis cezasıdır.

Celâl Karabacak
Yargıç

Metin A. Hakkı
Yargıç

Nevvar Nolan
Yargıç

29 Haziran 2000

